ἐφαρμογήν)· *Δεκοπενταετῆ Πλοίαρχον* σιγᾶσιγά, θὰ δημοσιευθοῦν ὅλα τ' ἀποτελέσματα·) *Τρελοτεμπελούλαν* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ ποῦ θὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνά·) *Χαρίκλειαν Γ. Χ.* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Κόμητα Μοντεχρῖστον* (βεβαίως, θὰ περιγράψω ἐν ἐκτάσει τὴν ἐορτήν·) *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* (ποῦ ἀπὸ τώρα χαίρεται ποῦ πλησιάζει «τὸ μυρωμένον καλοκαιράκι μὲ τὰ λουλουδάκια του καὶ μὲ τὰς τόσας ἐκδρομάς του εἰς τὸν Βόσπορον»·) *Δόξαν της Ἑλλάδος* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ κ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ εὔγλωττα συγχαρητήρια·) *Μίαν τῶν Χαρίτων* (ἰδὲς παραπάνω τί ἀπαντῶ πρὸς τὸν *Δόγην τῆς Βενετίας*·) *Αὐστριακὸν Στόλον* (ἔστειλα ἐκ δευτέρου τὰ ζητηθέντα·) *Δόφον τοῦ Γάνου* (ἐλήφθησαν καὶ ἐστάλησαν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον·) *Μέγαν Ἀλέξανδρον*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Μαρτίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 14 Ἀπριλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 25 Ἀπριλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 12 Μαΐου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

180. Λεξίγριφος.

Συμφωνοῦμε 'στὲς ἰδέες
Στὲς καρδιές, τὸν χαρακτῆρα,
Γιατί πῆρες ἕνα γράμμα
Καὶ τοῦ λάβαν κόρη πῆρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνιστῆς Αἴγλης

181. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου
Γράμμα τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ ἄνθρωπος δὲν γίνεται
Χωρὶς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γερμανοῦ

182. Στοιχειοτονόγριφος.

Χρυσᾶ εἶνε τὰ μαλλιά μου,
Μὲ τὰ ἕξη γράμματά μου.
Μ' ἂν μὲ πέντε μὲ ἀφίσῃς
Καὶ τὸν τόνον μου κινήσῃς,
Θὰ θαυμάσῃς, θὰ μυρίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐανθίας Μ. Δουκάκη

183. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Μακρὺς λιγνὸς καλόγερος
Καὶ πήτα ἡ κεφάλα του.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβολάκι

184. Τρίγωνον.

* * * * * = Νῆσος ἑλληνική.
* * * * = Μέρος τοῦ λόγου.
* * * = Ρῆμα
* * = Ἄρθρον.
* = Φωνῆεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῆς Σαλαμῖνος

185. Πρόβλημα.

Ὥρα καλή, πρωτοβοσκὲ
Τῶν ἑκατὸ προβάτων!
—Ἂν εἶχα τόσα δυὸ φορές,
Καὶ τὰ μισὰ ἀπ' ὅσα ἔχω,
Κι' ἀκόμη πέντε καὶ πενῆντα,
Θὰ ἤμουνα πρωτοβοσκὸς
Τῶν ἑκατὸ προβάτων.
Πόσα εἶχεν ὁ βοσκός;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στοιχειωμένου Βασιλῆ

186—190. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς συμφώνου, τοῦ αὐτοῦ πάντοτε, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: *Μάχη, βάτος, εἰκών, λύκος, οἶκος.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατρὶς

191. Ἀκροστιχίς.

Ταρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον Ἥρωα.

1, Βασίλισσα τῶν Θηβῶν. 2, Φυσικὸν φαινόμενον. 3, Νόμισμα. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος ἢ μυθολογικὸν πρόσωπον πολυόμματον. 5, Πατὴρ ἱστορικοῦ. 6, Ἀρχαῖος λῃστής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δόγη

192. Ἑλλιποσύμφωνον.

αο - ο - ηα - ου - α - εεαι - οο.

Ἐστάλη ὑπὸ Νιόβης Πιπινέλη

193. Γρῖφος Ἰνδικός.

Α2 (ἐπίρρημα χρόνου) τ1 (ἄρθρον) π5 (ἐπίρρημα χρόνου) β5 (ἐπίθετον συγκριτικόν.)

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Ρέτου

Τέλος τοῦ 112ου Διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 9.

73. Αἰδηψός, (αἱ, δίψος.)—74. Μέγαιρα-Μέγαρα.—75. Λάγος-Λαγός.—76. Νηπιονπηνίον.

77.
θ
Η Ρ Α
Ε Λ Α Τ Η
Κ Ε Ρ Κ Υ Ρ Α
Μ Ε Σ Σ Η Ν Ι Ο Σ

78-80. 1) Πολλοὶ φίλοις ἐοικότες, οὐκ εἰσί. 2) Χάριτας δέχεσθαι καὶ ἀμοιβὰς ἀποδοῦναι. 3) Ὁ φθονῶν ὡς ἐχθρὸν λυπεῖ ἑαυτόν.—81. Βούλου ἀρέσκειν ξπᾶσι, μὴ σαὐτῷ μόνον.—82. ΒΥΖΑΣ, ΟΡΥΖΑ, ΑΙΜΩΝ (ΒΟΑς, Ὑ ΥΡΙεύς, Ἀ ΖΥΜη, Ἄ ΖΩτον, ΣΑΝις).—83. Κτημάτων ἁπάντων τιμιώτατον ἀνὴρ φίλος.—84. *Οἱ πονηροὶ τῶν ἐπιθυμιῶν εἰσὶ δοῦλοι* (ὑπὸ νῖ ρητὸν ἐπὶ θῆ μῖ - ὧν εἰς ἰδοὺ - λῆ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, ὁηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαί.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι. Ὅταν τριγύρω εἰς τοὺς κλόνους φυτρώσουν ἀγκυνάρες δύνασαι νὰ διαταράξῃς αὐτούς; Ἐγὼ ἀδυνατῶ!! Δὲν ἤλπιζα ποτὲ ὅτι ὁ καιρὸς ἠδύνατο νὰ ἐπιδράσῃ τόσῳ πολύ!! Συνεννοούμεθα;; ***Ἑλληνικὴ Καρδία*** (Θ, 183)

Συγχαίρω ἐγκαρδίως φίλτατον *Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας* διὰ λαμπρὰν αὐτοῦ ἐπιτυχίαν. *Πρόμαχος τῆς Ἰδέας* (Θ,481)

Στὸν φίλτατόν μου ***Ἐθνικὸν Στόλον***, ἀναχωροῦντα διὰ τὴν γλυκυτάτην μας πατρίδα εὔχομαι καλὸ ταξεῖδι καὶ ταχεῖαν ἀντάμωσιν. ***Ξεροφιλόσοφος*** (Θ, 185)

Καλῶς τὰ δέχτηκες, ***Ἄνθος τῆς Χίου.*** ***Ξεροφιλόσοφος*** (Θ, 186)

Δέξου ἐγκάρδια συλλυπητήρια, Διονύσιε Σ. Ραζῆ, ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ προσφιλοῦς μας ἀδελφῆς σου.—*Ἄνθοῦσα Ἐλαία, Ἄρωμα τῆς Ἀνοίξεως, Ἑλληνικὴ Ναυαρχίς, Μυροβόλον Ἴον, Τερπνὴ Ἀοιδός, Τρελλοτεμπελοῦλα.* (Θ, 187)

Δόφε τοῦ Γάνου! Τὰ τόσον ὡραῖα καὶ γεμάτα καινοτομίαν καὶ ποίησιν Μ. Μυστικά σου, μ' ἔκαμαν νὰ θαυμάσω περισσότερον τὴν μεγάλην ψυχήν σου. Εἶνε ἀληθῶς μία ἐξαιρετικὴ ἀπόλαυσις διὰ τοὺς ἀποκτῶντας αὐτά. Εὖγε, Λόφε τοῦ Γάνου.—Ὁ συμμαθητής σου *Πονεμένος Διαβάτης.* (Θ, 188)

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1909

Εἰς τὴν κληρωτίδα ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1836 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι 1ης Μαρτίου συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριελαμβάνετο ἡ 28 Φεβρουαρίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 51 ἀριθμοί:

423, *ἐκέρδισεν ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.*

1606, 31, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.*

367, 1832, 714, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.*

511, 1364, 62, 1123, *ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.*

736, 1682, 1417, 1219, 1112, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως τοῦ 1910.*

1820, 1158, 277, 1549, 163, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».*

491, 76, 91, 594, 1653, 1050, 161, 401, 1387, 503, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.*

1347, 909, 312, 1030, 129, 940, 207, 1355, 84, 526, 1473, 179, 385, 1651, 455, 60, 1398, 849, 315, 1329, *ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.*

894, *ἐκέρδισε μίαν Λαχειοφόρον Ὁμολογίαν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἀξίας δρ 100.*

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 18 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Οἱ δὲ κάτοχοι τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ τῶν Δώρων τοῦ 1909, θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν τοῦ Ἰουνίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 31 Μαΐου 1909. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς Πρώτης, ἐκτὸς τοῦ τελευταίου δίου ἀριθμοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξαιρετικὸς διὰ τὴν πρώτην Κλήρωσιν μόνον.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. —Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος *Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἀπριλίου 1909* *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 18*

Ἴδε τὸ Πρόγραμμα **ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΕΜΠΤΗΝ, 9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, ΩΡΑ 9 ½2 Μ. Μ.** Εἰς τὴν Σελίδα 151

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ»

ΕΠΙ ΤΗι ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔι ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ

ΤΙΜΗ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΥ, ΔΡ. 3—ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΣ, ΔΡ. 2

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Κατὰ τοῦ ἀγνώστου

Ὥστε λοιπόν, ὁ ἀθέατος Κυβερνήτης ἐνεφανίζετο καὶ πάλιν ἐπὶ ἐδάφους ἀμερικανικοῦ. Δὲν τὸν εἶδον ἀκόμη οὔτε αἱ ξηραὶ οὔτε αἱ θάλασσαι τῆς Εὐρώπης. Δὲν διῆλθε τὸν Ἀτλαντικόν, μολονότι θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ τὸν διασχίσῃ ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν... Ὥστε μόνον εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐπειραματίζετο; καὶ ἠδύνατό τις ἐκ τούτου νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἦτο Ἀμερικανός;..

Μὴν ἐκπλαγῆτε, ἂν ἐπιμένω εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ τὸ ὑποβρύχιον θὰ ἠδύνατο εὐκολώτατα νὰ διασχίσῃ τὴν ἀπέραντον θάλασσαν, ἡ ὁποία χωρίζει τὸν παλαιὸν ἀπὸ τὸν νέον κόσμον. Ἐκτὸς τῆς ταχύτητός του, ἡ ὁποία τῷ ἐξησφάλιζε ταξεῖδιον μικροτέρας διαρκείας ἀφ' ὅσην θέλουν τὰ ταχύτερα ὑπερωκεάνεια τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς,—δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ καὶ τίποτε ἀπὸ τὰς κακοκαιρίας, αἱ ὁποῖαι λυμαίνονται τὸν ὠκεανόν. Τρικυκυμία δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτό. Ἤρκει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐπιφάνειαν, διὰ νὰ εὕρῃ τὴν ἀπόλυτον γαλήνην εἰς βάθος ὀλίγων ποδῶν.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι δὲν εἶχεν ἐπιχειρήσῃ ἀκόμη αὐτὸ τὸ ταξεῖδιον διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, καὶ ἐὰν ἡ σύλληψίς του ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιηθῇ, θὰ ἐγίνετο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἰς τὸ Ὄχιο, ἀφοῦ τὸ Τολέδον εἶνε μία τῶν πόλεων τῆς Πολιτείας ἐκείνης.

Τὸ μυστικὸν εἶχε τηρηθῇ καλῶς μεταξὺ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, ὁ ὁποῖος εἶχε δώσῃ τὴν εἴδησιν, καὶ μὲ τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ συνεννοηθῶ. Καμμία ἐφημερὶς δὲν τὴν ἐδημοσίευσε, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι καμμία δὲν ἔλαβε γνῶσιν. Διότι ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μὴ γνωσθῇ πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐκστρατείας μου. Ὁ ἀστυνομικός, ὁ ἔμπιστος τοῦ κ. Οὐάρδ, πρὸς τὸν ὁποῖον μετέβαινα, ὠνομάζετο Ἀρθοῦρος Οὐέλλς, καὶ μ' ἐπερίμενεν εἰς τὸ Τολέδον.

Καθὼς εἶπον, αἱ προετοιμασίαι τοῦ ταξειδίου μας εἶχον ἤδη γίνῃ πρό τινων ἡμερῶν. Τρεῖς βαλίζαι, ὄχι πολὺ ὀγκώδεις, ἀπετέλουν ὅλην τὴν ἀποσκευήν μας, μὲ τὴν ἰδέαν πάντοτε ὅτι ἡ ἀπουσία μας ἠδύνατο καὶ νὰ παραταθῇ. Ὁ Τζὼν Χὰρτ καὶ ὁ Νὰδ Οὐάλκερ ἐφωδιάσθησαν μὲ ρεβόλβερ τῆς τσέπης. Τοὺς ἐμιμήθην κ' ἐγώ. Τίς εἶδε μήπως δὲν θὰ ἠρχόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ προξβάλωμεν ἢ νὰ μυνθῶμεν;...

Τὸ Τολέδον κεῖται παρὰ τὴν νοτιοδυτικὴν ἐσχατιὰν τῆς λίμνης Ἐρίας, τὰ ὕδατα τῆς ὁποίας βρέχουν τὰ μεσημβρινὰ τοῦ Ὄχιο. Ἡ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκρατήσαμεν τρεῖς θέσεις, διέσχισε τὴν νύκτα τὴν ἀνατολικὴν Βιργινίαν καὶ τὸ Ὄχιο. Δὲν εἴχαμεν καμμίαν καθυστέρησιν, καὶ τὴν ὀγδόην τῆς πρωΐας ἡ ἀτμομηχανὴ ἐσταμάτησεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Τολέδου.

Ἐκεῖ ἀνέμενεν ὁ Ἀρθοῦρος Οὐέλλς. Εἰδοποιηθεὶς περὶ τῆς ἀφίξεώς μου, ἔσπευδε προθυμότατα νὰ μὲ συναντήσῃ. Τὸν ἐμάντευσα πρὶν κατέλθω ἀκόμη,

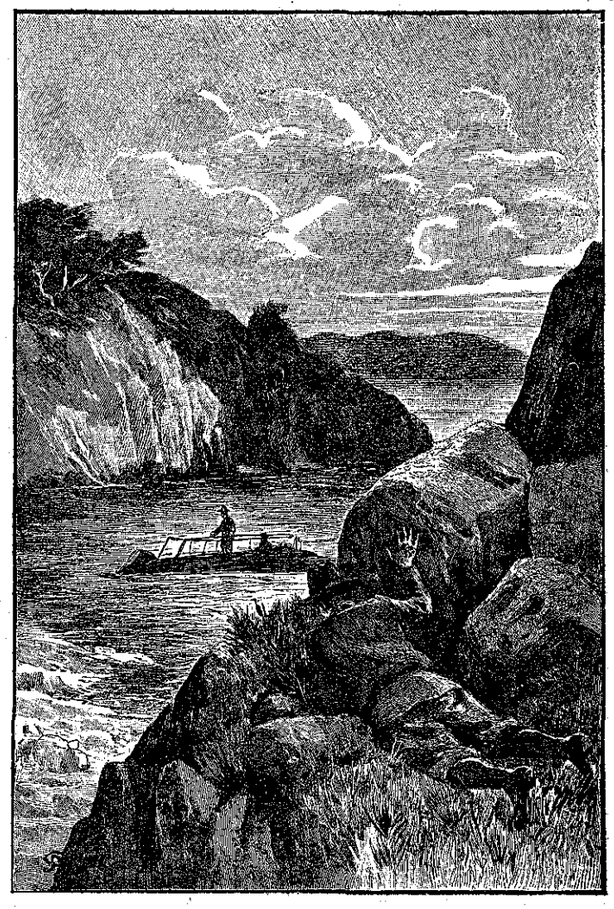

«Εἶδε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὸ ὑποβρύχιον ἐκεῖνο...» (Σ. 146, στ. γ'.)

ἐκ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον παρετήρει τοὺς ἐπιβάτας. Καὶ ἀμέσως τὸν ἐπλησίασα.

— Ὁ κύριος Οὐέλλς ;... τὸν ἠρώτησα.

— Ὁ κύριος Στρόκ ;... μοῦ ἀπήντησε.

— Ἐγὼ εἶμαι !

— Εἰς τὰς διαταγάς σας.

— Εἰμποροῦμεν νὰ μείνωμεν ὀλίγας ὥρας εἰς τὸ Τολέδον ; ἠρώτησα.

— Ὄχι, μὲ τὴν ἄδειάν σας, κύριε Στρόκ... Ἐν ἀμάξῃ μὲ δυὸ καλὰ ἄλογα μᾶς περιμένει στὴν αὐλὴ τοῦ Σταθμοῦ. Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀμέσως, διὰ νὰ εἴμεθα ἐπὶ τόπου πρὸ τῆς ἑσπέρας.

— Σᾶς ἀκολουθοῦμεν, ἀπεκρίθην, νεύων εἰς τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ ἔλθουν μαζί μας. Καὶ πηγαίνομεν μακρυά;

— Καμμιὰ εἰκοσαριὰ μίλια.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται τὸ μέρος ;

— Μπλὰκ-Ρώκ.

Μολονότι ἐβιαζόμεθα νὰ φθάσωμεν τὸ ταχύτερον εἰς αὐτὸ τὸ Μπλὰκ-Ρώκ, ἔπρεπε νὰ ἐκλέξωμεν ἓν ξενοδοχεῖον διὰ νὰφίσωμεν τὰς ἀποσκευάς μας. Χάρις εἰς τὸν κ. Ἀρθοῦρον Οὐέλλς, ἡ ἐκλογὴ ὑπῆρξεν εὔκολος, εἰς πόλιν ἀριθμοῦσαν ἑκατὸν τριάκοντα χιλιάδας κατοίκων.

Ἡ ἅμαξα μᾶς ὡδήγησεν εἰς τὸ Λευκὸν Ξενοδοχεῖον, καί, μετὰ σύντομον πρόγευμα, πρὸ τῆς δεκάτης, ἐξεκινήσαμεν.

Ἡ ἅμαξα εἶχε τέσσαρας θέσεις ἐκτὸς τῆς τοῦ ἁμαξηλάτου. Παρελάβομεν τρόφιμα διὰ πολλὰς ἡμέρας, διότι ἀφ' ἑνὸς δὲν ἐγνωρίζαμεν πόσον θὰ διήρκει τὸ ταξείδιόν μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐπηγαίναμεν ἦτο ἔρημος μικρὸς ὅρμος, ὅπου δὲν ἐσύχναζον οὔτε οἱ χωρικοὶ τῶν περιχώρων οὔτε οἱ ἁλιεῖς, καὶ ἑπομένως οὐδὲν ἠδυνάμεθα νὰ προμηθευθῶμεν ἐκεῖ. Οὔτε ἑστιατόριον διὰ νὰ φάγωμεν, οὔτε δωμάτιον διὰ νὰ κοιμηθῶμεν εἰς τὸ Μπλὰκ-Ρώκ. Εὐτυχῶς ἦτο καλοκαῖρι, Ἰούλιος, ὥστε δὲν εἴχαμεν νὰ φοβηθῶμεν ἀπὸ τὴν θερμοκρασίαν, ἐὰν ἠναγκαζόμεθα νὰ διέλθωμεν μίαν ἢ δύο νύκτας εἰς τὸ ὕπαιθρον.

Πιθανώτατα ἄλλως τε, ἐὰν ἡ ἀπόπειρά μας ἔμελλε νὰ ἐπιτύχῃ, θὰ ἦτο ζήτημα ὀλίγων ὡρῶν. Ἢ ὁ κυβερνήτης τοῦ *Τρόμου* θὰ συνελαμβάνετο ἐπὶ τόπου, πρὶν προφθάσῃ νὰ διαφύγῃ, ἢ θὰ ἐτρέπετο εἰς φυγήν, καὶ τότε ἔπρεπε νὰ παραιτηθῶμεν πάσης ἐλπίδος νὰ τὸν συλλάβωμεν.

Ὁ Ἀρθοῦρος Οὐέλλς, ἡλικίας τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, ἦτο εἷς τῶν καλλιτέρων ὑπαλλήλων τῆς Ἀμερικανικῆς ἀστυνομίας. Εὔρωστος, τολμηρός, ρέκτης, ψύχραιμος, ἐπέδειξε τὰ προτερήματά του εἰς πολλὰς περιστάσεις, καὶ εἰς μερικὰς μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς. Ἐνέπνεε μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς προϊσταμένους του, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν περὶ πολλοῦ. Εἰς τὸ Τολέδον εὑρίσκετο δι' ἄλλην ὑπόθεσιν, ὅταν μία συγκυρία τὸν ἔθεσεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ *Τρόμου*.

Ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ ἁμαξηλάτου, ἡ ἅμαξά μας ἐκυλίετο γοργὴ κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς τῆς Ἐρίας, διευθυνομένη πρὸς τὴν νοτιοδυτικήν της ἐσχατιάν. Ἡ μεγάλη αὐτὴ λίμνη κεῖται μεταξὺ τοῦ Καναδᾶ, πρὸς βορρᾶν, καὶ τῶν πολιτειῶν Ὄχιο, Πενσυλβανίας καὶ Νέας Ὑόρκης. Μερικαὶ πληροφορίαι περὶ τῆς Ἐρίας εἶνε ἀναγκαῖαι διὰ τὴν συνέχειαν τῆς παρούσης διηγήσεως. Ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης, περὶ τὰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, εὑρίσκεται περὶ τοὺς ἑξακοσίους πόδας ὑψηλότερα τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Συγκοινωνεῖ ἀπὸ τὰ βορειοδυτικὰ μὲ τὴν λίμνην Ὑρών, τὴν λίμνην Σαὶν Κλαὶρ καὶ τὸν ποταμὸν Δετρουᾶ, ὁ ὁποῖος τῇ στέλλει τὰ ὕδατά του, δέχεται δὲ καὶ τὰ ὕδατα μικροτέρων τινῶν ποταμῶν, ὡς τὰ τοῦ Ρόκυ, τοῦ Γκυγιαχόγα, τοῦ Μπλάκ. Τέλος αἱ ἐκβολαί της γίνονται κατὰ τὰ βορειοανατολικὰ εἰς τὴν λίμνην Ὀντάριο, μεταξὺ τῶν ὀχθῶν τοῦ Νιαγάρα μὲ τὸν περίφημον καταρράκτην.

Τὸ μεγαλείτερον βάθος τῆς Ἐρίας εἶνε ἑκατὸν τριανταπέντε ποδῶν. Ἐκ τούτου δύναταί τις νὰ φαντασθῇ πόσον σημαντικὸς εἶνε ὁ ὄγκος τῶν ὑδάτων της. Ἄλλως τε, ἐδῶ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν μεγαλοπρεπῶν καὶ ἀλληλοδιαδόχων ἐκείνων λιμνῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκτείνονται μεταξὺ Καναδᾶ καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Εἰς τὴν χώραν αὐτήν, ἂν καὶ εὑρισκομένην εἰς τὴν τεσσαρακοστὴν μοῖραν πλάτους, τὸ κλῖμα εἶνε ψυχρότατον τὸν χειμῶνα, τὰ δὲ ρεύματα τῶν ἀρκτικῶν χωρῶν, τὰ ὁποῖα οὐδεὶς φραγμὸς ἀνακόπτει, πνέουσιν ἐπ' αὐτῆς μανιωδῶς. Οὐδὲν λοιπὸν ἄπορον, ἐὰν ἡ ἐπιφάνεια εἶνε τῆς Ἐρίας ἐξ ὁλοκλήρου παγωμένη ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου μέχρι τοῦ Ἀπριλίου ἑκάστου ἔτους. (*)

Αἱ κυριώτεραι πόλεις, αἱ κατέχουσαι τὰς ὄχθας τῆς μεγάλης αὐτῆς λίμνης, εἶνε αἱ ἑξῆς: τὸ Μπούφφαλον, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν Πολιτείαν τῆς Νέας Ὑόρκης, καὶ τὸ Τολέδον, τὸ μὲν πρὸς ἀνατολάς, τὸ δὲ πρὸς δυσμάς· ἡ Κληβελάνδη καὶ ἡ Σανδούσκρη, ἀνήκουσαι εἰς τὴν Πολιτείαν τοῦ Ὄχιο, πρὸς νότον. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουσι πολυάριθμοι πολίχναι καὶ χωρία. Ἡ ἐμπορικὴ κίνησις τῆς Ἐρίας εἶνε ἑπομένως σημαντική, ἀντιπροσωπεύει δὲ κατ' ἔτος ἄνω τῶν δύο ἑκαταμμυρίων δολλαρίων.

Ἡ ἁμαξά μας ἠκολούθει δρόμον ἀρκετὰ σκολιόν, ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὴν ποικίλην καὶ ἀνώμαλον γραμμὴν τῆς ὄχθης. Ἐνῷ δ' ἐτρέχαμεν μὲ καλπασμόν, συνωμίλουν μετὰ τοῦ Ἀρθούρου Οὐέλλ, καὶ οὕτως ἐπληροφορήθην τί τὸν ἔκαμε νὰ στείλῃ τὸ τηλεγράφημα ἐκεῖνο πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας τῆς Οὐασιγκτῶνος.

Πρὸ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὡρῶν, τὸ ἀπόγευμα τῆς 27 Ἰουλίου, ὁ Οὐέλλς διηυθύνετο ἔφιππος πρὸς τὴν πολίχνην Χάρλην, ἀπεῖχε δ' ἐκεῖθεν περὶ τὰ πέντε μίλλια καὶ διέσχιζε μικρὸν δάσος, ὅταν παρετήρησεν ἓν ὑποβρύχιον, τὸ ὁποῖον, ἀναδύσαν ἀπὸ τὸ βάθος, ἔπλεεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης. Ἐσταμάτησεν, ἐπέζευσεν, ἐπροχώρησεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους, καὶ ἐκεῖθεν, κρυπτόμενος ὄπισθεν λόχμης, εἶδε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὸ ὑποβρύχιον ἐκεῖνο νὰ σταματᾷ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁρμίσκου Μπλὰκ-Ρώκ. Ἦτο ἄρά γε τὸ ἀσύλληπτον μηχάνημα τῶν παραλίων τῆς Βοστώνης καὶ τῆς λίμνης Κιρδάλης αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἀνέδυεν ἐδῶ καὶ προσωρμίζετο ;

Ὅταν τὸ ὑποβρύχιον ἔφθασε κάτωθεν τῶν βράχων, δύο ἄνθρωποι ἐπήδησαν εἰς τὴν ξηράν. Εἷς ἐξ αὐτῶν ἦτο ἄρά γε ὁ Κοσμοκράτωρ ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲν πλέον ἠκούσθη ἀπὸ τῆς τελευταίας του ἐμφανίσεως εἰς τὴν Ἀνωτέραν λίμνην ;... Τὸ σκάφος ἐκεῖνο, τὸ ἀνελθὸν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἐρίας, ἦτο ἄρά γε ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος *Τρόμος* ;

— Ἥμουν μόνος, μοὶ διηγεῖτο ὁ Οὐέλλς, μόνος εἰς μίαν ἄκραν τοῦ ὁρμίσκου... Ἂν ἦσθε καὶ σεῖς ἐκεῖ μὲ τοὺς ἀνθρώπους σας, κύριε Στρόκ, τέσσαρες ἐναντίον δύο, θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ ἐπιπέσωμεν καὶ νὰ τοὺς συλλάβωμεν, πρὶν προφθάσουν νὰ ἐπιβιβασθοῦν καὶ νὰ τραποῦν εἰς φυγήν.

— Βεβαιότατα, ἀπεκρίθην. Ἀλλὰ μήπως ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι ἐπὶ τοῦ πλοίου ; Ἀδιάφορον ! ἂν συνελαμβάναμεν αὐτούς, θὰ ἐμανθάναμεν ποῖοι εἶνε...

— Καὶ προπάντων, προσέθεσεν ὁ Οὐέλλς, ἂν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἦτο ὁ κυβερνήτης τοῦ *Τρόμου*.

— Τὸ μόνον ποὺ φοβοῦμαι, Οὐέλλς, εἶνε μήπως τὸ ὑποβρύχιον αὐτό, ὁποιονδήποτε καὶ ἂν εἶνε, ἔφυγεν ἤδη ἀπὸ τὸν ὅρμον, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας.

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθωμεν ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν, καὶ ἄμποτε νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ τὸ ἐπανεύρωμεν ἐκεῖ... Τότε, ἅμα νυκτώσῃ...

— Ἀλλά, ἠρώτησα, δὲν ἐμείνατε ὡς τὸ βράδυ εἰς τὸ δάσος ;

— Ὄχι... ἔφυγα κατὰ τὰς πέντε, ἔφθασα εἰς τὸ Τολέδον καὶ ἀπὸ ἐκεῖ,

(*) Τὴν 12 Ἀπριλίου 1867, ὅταν ὁ συγγραφεὺς εὑρίσκετο εἰς τὸ Μπούφφαλον, ἡ Ἐρία ἦτο παγωμένη καθ' ὅλην της τὴν ἔκτασιν. *(Σημείωσις τοῦ Ἰουλίου Βέρν).*

τὸ βράδυ, ἐτηλεγράφησα εἰς τὴν Οὐασιγκτῶνα.

— Χθές, ξαναπήγατε εἰς τὸ Μπλὰκ-Ρώκ ;

— Μάλιστα.

— Τὸ ὑποβρύχιον εὑρίσκετο ἀκόμη ἐκεῖ ;

— Εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν.

— Καὶ οἱ δύο ἄνθρωποι ;

— Καὶ οἱ δύο ἄνθρωποι ἐπίσης. Κατὰ τὴν γνώμην μου κάποια βλάβη τῆς μηχανῆς τοὺς ἠνάγκασε νὰ καταφύγουν εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος...

— Ὅπου θὰ μείνουν ἕως νὰ τὴν διορθώσουν. Πολὺ πιθανόν ! Καὶ αὐτὴ ἡ βλάβη θὰ τοὺς ἐμπόδισε νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ συνηθισμένον των κρησφύγετον...

— Τὸ πιστεύω, διότι διάφορα ὑλικὰ εἶχαν ξεφορτωθῆ εἰς τὴν ξηράν, καί, καθ' ὅσον ἠμπόρεσα νὰ ἴδω χωρὶς νὰ κινήσω τὴν προσοχήν, μοῦ ἔφανη ὅτι εἰργάζοντο εἰς τὸ πλοῖον...

— Μόνον ἐκεῖνοι οἱ δύο ;

— Μόνον.

— Ἀλλά, παρετήρησα, δύο ἄνθρωποι ἀρκοῦν διὰ νὰ χειρίζωνται μίαν μηχανὴν τόσῳ μεγάλης ταχύτητος, πότε ὡς αὐτοκίνητον, πότε ὡς πλοῖον, πότε ὡς ὑποβρύχιον ;

— Δὲν τὸ πιστεύω, κύριε Στρόκ. Ἀλλά, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δὲν ξαναεῖδα παρὰ τοὺς δύο ἀνθρώπους τῆς προηγουμένης... Ἐπανειλημμένως ἐπλησίασαν τὸ δασύλλιον, ὅπου ἤμουν κρυμμένος, καὶ ἔκοψαν λίγα κλαδιὰ καὶ ἄναψαν φωτιὰ ἐπάνω στὴν ἄμμο. Ὁ ὅρμος ἐκεῖνος εἶνε τόσον ἔρημος, ὥστε δὲν εἶχαν κανένα φόβον ὅτι ἠμποροῦσε νὰ τοὺς βλέπῃ μάτι ἀνθρώπου.

— Θὰ τοὺς ἀνεγνωρίζατε ;

— Εὐκολώτατα ! Ὁ ἕνας μετρίου ἀναστήματος, εὔρωστος, μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικά, μὲ γένεια... ὁ ἄλλος πιὸ κοντὸς καὶ πιὸ χοντρός... Ἔπειτα, ὅπως τὴν προηγουμένην ἡμέραν, ἀνεχώρησα κατὰ τὰς πέντε... Ὅταν ἔφθασα εἰς τὸ Τολέδον, μοῦ ἔδωσαν ἓν τηλεγράφημα τοῦ κ. Οὐάρδ, ὁ ὁποῖος μὲ εἰδοποιοῦσε περὶ τῆς ἀφίξεώς σας, καὶ ἐπῆγα νὰ σᾶς ὑποδεχθῶ εἰς τὸν σταθμόν.

Τὸ βέβαιον λοιπὸν ἦτο τοῦτο : Πρὸ τριάκοντα ἓξ ὡρῶν, τὸ ὑποβρύχιον εἶχε προσορμισθῆ εἰς τὸ Μπλὰκ-Ρώκ, πιθανώτατα χάριν ἐπισκευῆς ἀπαραιτήτου, καὶ ἴσως, κατὰ καλὴν τύχην, θὰ τὸ εὑρίσκαμεν ἀκόμη ἐκεῖ. Ὡς πρὸς τὴν παρουσίαν τοῦ *Τρόμου* εἰς τὴν Ἐρίαν, αὐτὴ ἐξηγεῖτο φυσικώτατα, καὶ ὁ Ἀρθοῦρος Οὐέλλς συνεφώνησε μαζί μου. Τὴν τελευταίαν φορὰν ὁ *Τρόμος* ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Ἀνωτέραν λίμνην. Ἀλλὰ τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ τῆς λίμνης ταύτης καὶ τῆς Ἐρίας ἠδύνατο νὰ τὴν διανύσῃ εἴτε διὰ ξηρᾶς, ἀκολουθῶν τὰς ὁδοὺς τοῦ Μίσσιγκαν μέχρι τῆς δυτικῆς ὄχθης τῆς λίμνης, εἴτε διὰ τοῦ ποταμοῦ Δετρουᾶ, πιθανώτατα ὑποβρυχίως. Ὁπωσδήποτε, κατὰ ξηρὰν ἡ διέλευσίς του δὲν ἐσημειώθη πουθενά, μεθ' ὅλην τὴν ἀστυνομικὴν ἐπίβλεψιν ἡ ὁποία ἐξησκεῖτο ἐδῶ αὐστηροτέρα παρ' ὁπουδήποτε.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΡΝΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑΤΡΙΒΕΙ κατ' αὐτὰς εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ κ. Πλάτων Δρακούλης. Ὑποθέτω, ὅτι δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀκούετε τὄνομα τοῦ Ἕλληνος φιλοσόφου, ὁ ὁποῖος, πρὸ ἐτῶν ἐγκατεστημένος εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐκδίδει τὴν θαυμασίαν ἐκείνην «Ἔρευναν». Ὁ κ. Δρακούλης εἶνε ἀπόστολος τοῦ «ἀνθρωπισμοῦ», ὡς ὀνομάζεται τὸ σύστημά του. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων διδάσκει καὶ τὴν «ἀνθρωπιστικὴν δίαιταν», τὴν φυτοφαγίαν ἢ μᾶλλον τὴν *ἀκρεοφαγίαν*. Ὀπαδοὶ τοῦ κ. Δρακούλη, φυτοφάγοι ἢ ἀκρεοφάγοι, ὑπάρχουν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας πολλοί, μέλη οἱ περισσότεροι τοῦ Συλλόγου «Ἀθηνᾶ-Ὑγεία». Αὐτοὶ λοιπὸν ἐσκέφθησαν νὰ δώσουν γεῦμα πρὸς τιμήν τοῦ κ. Δρακούλη, καὶ πρὸς τοῦτο ἐδιάλεξαν αὐτὴν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν ὁποίαν, τὸν βράδυ, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Πάγκειον, περὶ τοὺς ἑκατὸν συνδαιτυμόνες παρεκάθησαν μετὰ τοῦ φιλοσόφου καὶ συνεώρτασαν ἓν «Ἀναίμακτον Πάσχα», μὲ ὄσπρια, μὲ λάχανα, μὲ ὀπώρας καὶ μὲ ζυμαρικά...

Παράδοξον δὲν σᾶς φαίνεται αὐτό ; Ποία τῳόντι διαφορὰ μεταξὺ τοῦ πασχαλινοῦ αὐτοῦ γεύματος τῆς «Ἀθηνᾶς Ὑγείας» καὶ τοῦ ἄλλου, τὸ ὁποῖον παρετέθη εἰς ὅλας τὰς χριστιανικὰς οἰκίας μὲ τὸν *ὀβελίαν* ἢ ἁπλῶς τὸν *φουρνίαν* ἀμνόν !.. Ἀλλ' ἄρά γε ποῖον νὰ ἦτο τὸ χριστιανικώτερον ; Ἐγώ, νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἁμαρτίαν μου, νομίζω ὅτι χριστιανικώτερον ἦτο τὸ γεῦμα τῆς «Ἀθηνᾶς-Ὑγείας», διὰ τὸ ὁποῖον κανένα δυστυχισμένον ἀρνὶ δὲν ἔχυσε τὸ αἷμά του καὶ δὲν προσέφερε τὰς σάρκας του... Καὶ νομίζω ἀκόμη ὅτι ἦτο χριστιανικώτερον τὸ γεῦμα αὐτό, ἀκριβῶς διότι ἔλειπε τὸ σφάγιον, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτάς, παρατίθεται συνήθως ὁλόκληρον, μὲ τὸ κρανίον του, μὲ τοὺς σπονδύλους του, μὲ τὰς πλευράς του, μὲ τὰ σκέλη του, καὶ διαμελίζεται, καὶ κατατρυπᾶται, καὶ κατασπαράσσεται,— κάτι τι, τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζει ἀγρίας εὐωχίας καννιβαλικάς...

Ἀλλὰ τὸ ἔθιμον, θὰ εἰπῆτε ; Δὲν εἶνε, τῳόντι, ἔθιμον πατροπαράδοτον, ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ σφάζωμεν τὸ Πάσχα ἕνα ἀρνί, καὶ νὰ τὸ ψήνωμεν πανηγυρικῶς, καὶ νὰ τὸ τρώγωμεν μὲ ὄρεξιν καὶ μὲ σαλάταν ;—Βεβαίως, αὐτὸ εἶνε τὸ ἑλληνικὸν ἔθιμον. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθοῦν Πάσχα χωρὶς ἀρνί. Δὲν ἔχει ὅμως κανεὶς τὴν ἀξίωσιν καὶ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπείσθησαν ἤδη, ὅτι διὰ λόγους ὑγείας καὶ *ἠθικῆς*, δὲν πρέπει νὰ σφάζουν ζῶα καὶ νὰ τρώγουν κρέας, νὰ μὴ τηροῦν τὰς ἀρχάς των καὶ τὴν ἡμέραν του Πάσχα. Ἴσα-ἴσα, αὐτοὶ νομίζουν ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα, τὴν ἑορτὴν τῆς ἀγάπης, τὸ ἀναίμακτον γεῦμα, τὸ εἰρηνικόν, τὸ ἀγαθόν, τὸ ἀνθρωπιστικόν, τὸ χριστιανικόν, τοῖς ἐπιβάλλεται περισσότερον.

Φαίνεται ὅτι ἡ ἰδέα τῆς «ἀνθρωπιστικῆς διαίτης» προοδεύει πολὺ εἰς τὸν κόσμον. Ἑκατοντάδες χιλιάδων, ἑκατομμύρια ἴσως ἀνθρωποι ὑπάρχουν σήμερον, οἱ ὁποῖοι τρέφονται ἀποκλειστικῶς μὲ χόρτα, μὲ γάλα, μὲ αὐγά, μὲ ὄσπρια, μὲ ὀπώρας. Δὲν εἶνε δὲ διόλου ἀπίθανον νὰ γενικευθῇ μίαν ἡμέραν τὸ νέον σύστημα τόσον, ὥστε οἱ κρεωφάγοι νὰποτελοῦν τὴν μειονοψηφίαν τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος, ὅπως σήμερον οἱ φυτοφάγοι. Τότε θὰ καταργηθοῦν τὰ σφαγεῖα, τὰ κρεοπωλεῖα καὶ... τὰ παστσατζίδικα, τὸ δὲ ἔθιμον τοῦ πασχαλινοῦ ἀμνοῦ θὰ καταλογισθῇ μεταξὺ τῶν βαρβάρων ἐθίμων τοῦ παρελθόντος.

Μὴ βλέπετε ποῦ τὸ ἐσυνειθίσατε ἀπὸ μικρὰ παιδιά ! Ἂν συλλογισθῆτε καλά, θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶνε τῳόντι βάρβαρον. Τὴν νύκτα τοῦ Ἐπιταφίου, ἐπιστρέφων εἰς τὸ σπίτι μου, ἔτυχε νὰ περάσω ἀπὸ τὴν Ἀγοράν. Ἐκείνην τὴν ὥραν ἔσφαζαν καὶ ἔγδαιρναν ἀρνιά. Ἐκεῖ νὰ σᾶς εἴχα! Ἀρνιὰ χιλιάδες. Καὶ τὸ αἷμα ἐπλημμύρουσε τὰ πρὸ τῶν σφαγείων πεζοδρόμια, ὡς κόκκινον ἕλος. Ἠναγκάσθην νὰ περιπατήσω ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ αἷμα. Καὶ σᾶς βεβαιῶ μου ἔκαμνε φρίκην, νὰ συλλογίζωμαι ὅτι ἐπέστρεφα ἀπὸ τὴν λιτανείαν τοῦ Ἐπιταφίου...

Καὶ μετὰ τὴν σφαγήν, τὸ σούβλισμα καὶ τὸ ψήσιμο. Τί φρίκη ἐκεῖνα τὰ γυμνὰ κρανία, μὲ τὰ γουρλωμένα μάτια, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀποτυποῦται ἡ τελευταία ἀγωνία τοῦ πόνου καὶ τοῦ θανάτου !... Καὶ νὰ τὰ φέρωμεν εἰς τὸ τρα-

πέζι μας, καὶ νὰ τὰ τυφλόνωμεν μὲ τὰ λαίμαργα πηρούνια μας, καὶ νὰ τὰ κατασπαράζωμεν ὡς καννίβαλοι... Ἄ, μὰ δὲν μ' ἐνθουσιάζει διόλου αὐτὴ ἡ ἱστορία, καὶ ὅσον ὀλίγον φυτοφάγος καὶ ἂν εἶμαι, σᾶς βεβαιῶ ὅτι τὸ τραπέζι τοῦ Πάσχα, μὲ τ' ὁλόκληρον ἀρνί, εὐχαρίστως θὰ τὸ καταργοῦσα.

Τὸ ἔθιμον, ναί. Καὶ ὅμως πόσα δάκρυα, κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, δὲν μοῦ ἐστοίχισεν αὐτὸ τὸ ἔθιμον! Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὁ πατέρας μου, κάθε χρόνον, συνήθιζε νὰ μᾶς ἀγοράζῃ ἓν ἀρνὶ ζωντανόν, στολισμένον μὲ κορδέλλες καὶ μὲ χρυσόχαρτα... Ὁλόκληρον ἡμέραν ἐπαίζαμε μαζί του εἰς τὸ περιβόλι. Τὸ ἀγαπούσαμεν, ὅπως συνήθως τὰ παιδάκια ἀγαποῦν τὰ ἀρνάκια... Καὶ ἔπειτα, τὸ βράδυ, ἤρχετο ἕνας ἄγριος χασάπης, ἕνας δήμιος, νὰ μᾶς τὸ ἁρπάξῃ ἀπὸ τὰ χέρια μας, ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μας, καὶ νὰ τὸ σφάξῃ ἐμπρός μας!... Τί κλάμματα τότε καὶ τί σπαραγμός!... Καὶ αὐτὰ ἦσαν τὰ προεόρτια τοῦ Πάσχα μας. Τέτοια σκηνή, ὦ, σᾶς βεβαιῶ, ὅτι τίποτε δὲν εἶχε τὸ εὐφρόσυνον, τὸ πασχαλινόν, τὸ παιδαγωγικόν... Καὶ ἀφότου ἔγινα κ' ἐγὼ πατέρας, φροντίζω νὰ παλλάττω τὰ παιδιά μου ἀπὸ μίαν τόσον ἀγρίαν σκηνήν, ἡ ὁποία ὅμως εἰς χιλιάδες ἑλληνικὰ σπίτια ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνεται κάθε χρόνον...

Ἴσως, ὅταν καὶ σεῖς μεγαλώσετε, θὰ μὲ μιμηθῆτε. Δὲν θὰ μεταβάλλετε τὸ σπίτι σας τὸ χριστιανικὸν εἰς σφαγεῖον, οὔτε τὴν παραμονὴν τοῦ Πάσχα. Εἰμποροῦμεν νὰ τρώγωμεν καὶ κρέας ὅταν δὲν μᾶς φθάνουν τἄλλα ἀναίμακτα τρόφιμα· ἀλλ' ἡ σφαγὴ ἂς γίνεται τουλάχιστον μακράν μας, καὶ εἰς τὸ πολιτισμένον μας τραπέζι ἂς παρατίθεται τὸ κρέας ὅσῳ τὸ δυνατὸν... ψιλοκομμένον, μετημφιεσμένον καὶ ἀγνώριστον. Ὄχι, πρὸς Θεοῦ, ὁλόκληρα σφάγια, μὲ κρανία, ὑπενθυμίζοντα εὐωχίας Καννιβάλων! Οἱ νέοι ἄνθρωποι, τῆς μεγάλης ἠθικῆς καὶ τῆς εὐαισθησίας, αὐτὰ τἀπόκρούουν..,

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΝΕΙΡΑ

Σκοτείνιασε· τ' ἀστέρια μὲ κυττάζουν
Ψηλὰ 'πὸ τὸν γαλάζιον οὐρανό,
Καὶ κάθε τους ματιὰ μέσ' 'στὴν ψυχή μου
Χαράζει κ' ἕνα δρόμο φωτεινό.

Κυττάζοντας ἐκεῖ ψηλὰ ξεχνιοῦμαι
Καὶ πλέκω χίλια ὀνείρατα γλυκά,
Ποῦ φέγγουνε, ἀστέρια διαμαντένια,
Στὸν οὐρανὸ τῆς Νειότης μαγικά.

Ἀκτῖνές μου χρυσές, νὰ σᾶς συνάξω
Μέσ' 'στὴν καρδιά μου θέλω βιαστικὰ
Καὶ ἐκεῖ βαθειὰ γιὰ πάντα νὰ φυλάξω
Μιὰ μοναχὰ λουρίδα θεϊκιά.

Μὰ τ' ἄφθστα λαχτάρησα νὰ φθάσω,
Στὴν περιὸ ψηλὴ ν' ἀνέβω κορυφή.
Ἀλλοίμονο! τὰ ὄνειρά σου σβύνουν
Πρὶν νὰ τοῖς δώσῃς γήϊνη μορφή!

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ

Δυο Κοριτσάκια

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Ἡ Μίνα κλαίει.

— Τί ἔχεις, Μίνα μου; τὴν ἐρωτᾷ ἀνήσυχη ἡ μαμμά της.

— Τίποτα, μαμμά, ἀπαντᾷ ἡ Μίνα.

— Μὰ γιατί κλαῖς λοιπόν;

— Ἔτσι!

Καὶ ἡ Μίνα κλαίει, κλαίει, κλαίει.

Πῶς μπορεῖ νὰ κλαίῃ ἕνα παιδί, ἔτσι, χωρὶς νὰ ἔχῃ τίποτα, χωρὶς νὰ τοῦ ἔκαμαν τίποτα;... Ἡ μητέρα ξαναρωτᾷ:

— Μὴ σοῦ πονῇ τὸ δοντάκι;

— Ὄχι!! ξεφωνίζει ἡ Μίνα.

— Μὴ σοῦ πονῇ ἡ κοιλίτσα;

— Ὄχι!!!

— Μὴ σοῦ πονῇ τὸ αὐτάκι;

— Ὄχι!!!

Καὶ ἡ Μίνα κλαίει, κλαίει ἀκόμη πιὸ πολύ.

Νὰ σᾶς ἠπῶ λοιπὸν ἐγὼ τὸ μυστικό; — Ἡ Μίνα κλαίει γιατὶ τῆς πονεῖ τὸ δοντάκι της.—Μπᾶ! θὰ πῆτε, καὶ γιατί δὲν τὸ λέει τῆς μαμμᾶς της; νὰ τῆς κάμῃ κανένα γιατρικό, νὰ τῆς περάσῃ; —Μὰ νά, ἴσα-ἴσα γι' αὐτὸ δὲν τὸ λέει!

Ἡ Μίνα φοβᾶται τὰ γιατρικά, φοβᾶται τοὺς γιατρούς. Φοβᾶται μὴ τῆς τὸ βγάλουν καὶ πονέσῃ, φοβᾶται μὴ τῆς βάλουν κανένα γιατρικὸ καὶ τὴν κάψῃ... Γι' αὐτὸ τὸ κρύβει ὅσο μπορεῖ. Ὅσο ὁ πόνος της εἶνε μικρός, τὸν ὑποφέρει, ζαρωμένη σὲ μιὰν ἄκρη. Ἅμα ὁ πόνος μεγαλόνῃ, ἀρχίζει τὰ κλάμματα. Ποτὲ ὅμως δὲν λέει τί ἔχει, καὶ ἡ καϋμένη ἡ μαμμά της πάει νὰ τρελλαθῇ.

Ἔπειτα... τὰ κλάμματα παύουν. Τὸ δοντάκι περνᾷ μονάχο του. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ὧρες, καὶ ἀπὸ πολλὰ κλάμματα, καὶ ἀπὸ πολλὰ βάσανα. Πολλὲς φορές, ὁλόκληρη νύκτα ἡ Μίνα δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ, καὶ κρατᾷ ἄγρυπνη καὶ τὴ μαμμά της.

Αὐτὰ κάμνει ἡ Μίνα. Εἶνε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο κοριτσάκια. Τὸ ἄλλο; Εἶνε ἡ Λελέ. Ἀλλὰ τί κάμνει ἡ Λελέ, θὰ σᾶς τὰ ἠπῶ μεθαύριον.

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. *(Συνέχεια)*

Ἡ πατριωτικὴ αὐτὴ ἀποστροφὴ ἤρκεσε νὰ παρηγορήσῃ καὶ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν κ. Φᾶμπρ καὶ τὰ παιδιά της.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τίποτε δὲν ἐτάραξε τὴν εἰρήνην εἰς τὸν οἰκίσκον τῶν Γάλλων. Ὁ πιστὸς Ν' Γκόμας ἦτο πλέον προσεκτικός, ἡ Ὀ'Δάλια πλέον ἀφωσιωμένη. Ἀλλὰ μετὰ μίαν ἑβδομάδα, ὁ Τζὰκ ἔπεσεν εἰς τὸ κρεββάτι ἄρρωστος. Τὸν ἔπιασαν οἱ πυρετοὶ τοῦ τόπου. Ρίγη, ἀκολουθούμενα ἀπὸ ἱδρῶτας, τὸν παρέλυον, καὶ αἱ δυνάμεις του μετ' ὀλίγον τὸν ἐγκατέλειψαν.

Ἰδιότροπος, ὅπως συνήθως οἱ μικροὶ ἄρρωστοι, δὲν ἤθελε νὰ τὸν περιποιῆται ἄλλος ἀπὸ τὴν Ὀ'Δάλιαν. Εἶχεν ἕνα ὕφος ὡς νἀψηφοῦσε τὴν ἀσθένειαν, καὶ αὐτὸ τὸ ὕφος τῆς ἀραπίνας ἔκαμνε τὸν Τζὰκ νὰ λέγῃ:

— Ὅταν ἡ Ὀ'Δάλια μπαίνῃ ἀπὸ τὴν πόρτα, ἡ ἀρρώστεια μου φεύγει ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Καὶ πρὸς τὴν Ὀ'Δάλιαν ἔλεγε:

— Κάθησε στὰ πόδια τῆς ψάθας μου καὶ πές μου παραμύθια τῶν Μαύρων.

Ἡ Ὀ'Δάλια τότε τοῦ διηγεῖτο ἕνα σωρὸ ἱστορίας, ἄλλας ἁπλᾶς καὶ συγκινητικάς, ἄλλας δὲ ἀστειοτάτας. Καὶ ὅταν ἐτελείονε τὴν διήγησιν, ἐσηκόνετο, ἐπρόβαλλε τὰ χέρια ἐμπρὸς εἰς σχῆμα κύκλου,καὶ ὑπεκλίνετο βαθύτατα ἐνώπιον τοῦ Τζάκ.

— Δός μου τὸ χέρι σου Ὀ'Δάλια, τῆς εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ νεαρός της κύριος, συγκεκινημένος ἀπὸ τὸ παραμύθι της.

— Ἄ! εἶπεν ἐκείνη, εἶνε μαῦρο.

— Δός μου το, τῆς εἶπεν ὁ Τζάκ, τὸ χέρι σου εἶνε χέρι μαύρης, ἀλλὰ ἡ καρδία σου εἶνε καρδία λευκῆς.

Ἀλλ' ἡ ἀσθένεια ἐχειροτέρευεν, ὁ πυρετὸς ἐπανήργετο ἀκατατάστως, ὁ Τζὰκ ἀδυνάτιζεν ὁλονὲν περισσότερον καὶ ἡ κυρία Φᾶμπρ ἦτο καταλυπημένη.

— Ὀ'Δάλια, εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ δυστυχὴς μητέρα πρὸς τὴν δούλην της, ὁ Μέγας Λευκὸς Ἀρχηγὸς θὰ ξαναΐδῇ ἆρά γε τὸ παιδί του ζωντανό;...

— Τί λέτε, κυρία;

— Λέγω ὅτι ὁ κύριος Τζὰκ εἶνε πολὺ ἄρρωστος.

—Ἀλλὰ θὰ γίνῃ καλά, σᾶς λέγω, καὶ θὰ ζήσῃ!

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ Ὀ'Δάλια ἐσκέπτετο. Καὶ ὅλην τὴν νύκτα, ἀγρυπνοῦσα πλησίον τοῦ Τζάκ, ἐσκέπτετο ἐπίσης...

Εἶχεν ἀκούσῃ πολλάκις νὰ ὁμιλοῦν περὶ τῆς μεγάλης Μάγισσας, ἡ ὁποία ἤξευρε νὰ ἰατρεύῃ τοὺς ἑλώδεις πυρετούς. Ἔμενεν εἰς τὸ πέμπτον χωρίον, ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἦτο μακρυά, πολὺ μακρυά. Καὶ διὰ νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ περιπατήσῃ ὧρας πολλὰς μέσα εἰς τὸ δάσος. Ὄχι. Ἦτο ἀδύνατον. Ἀπὸ τὸ πυκνὸν δάσος, θὰ ἔχανε τὸν δρόμον. Ἂν ἐπήγαινεν ἔμως ἀπὸ τὸν ποταμόν; Ναί, θὰ ἦτο καλλίτερα. Συχνὰ οἱ Μαῦροι τὸν διασχίζουν μὲ τὰς πιρόγας των. Θὰ ἐπήγαινεν εἰς τὴν ὄχθην, θὰ ἐπερίμενε νὰ περάσῃ καμμία πιρόγα (πλοιάριον), καὶ θὰ παρακαλοῦσε τοὺς Μαύρους νὰ τὴν πάρουν μαζί των. Καὶ διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν ναῦλόν της, θὰ ἐπαιρνε μαζί της ὅσα πράγματα τῆς εἶχε χαρίσῃ ὁ Τζάκ...Ναί! τὸ ἀπεφάσισε! Μόλις ἐξημέρονε, θὰ ἐξεκινοῦσε διὰ τὴν ὄχθην.

Σιγά, εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτός, ἐνῷ ὁ ἄρρωστος μισοκοιμᾶται, ἡ μικρὰ δούλη κάμνει τὰ ἑτοιμασίας της. Φορεῖ δύο φορέματα, διότι λογαριάζει νὰ προσφέρῃ τὸ ἕνα εἰς τὴν Μάγισσαν ἀντὶ τῶν συμβουλῶν ποῦ θὰ τῆς δώσῃ. Ἐπειτα γεμίζει τὸ καλάθι της μὲ ὅ,τι ἔχει, καὶ ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ,διότι ξημερόνει...

Ἀλλὰ νά, ὁ Τζὰκ ἐξυπνᾷ.

— Ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου ἕνα φρικτὸ ὄνειρο, τῆς λέγει· πῶς ἔφευγες καὶ μάφινες ὁλομόναχο.

— Βλέπεις ὅτι εἶμαι ἐδῶ...

— Πές μου λοιπὸν κανένα παραμύθι.

— Ὄχι τώρα, κύριε Τζάκ· πρέπει νὰ κοιμηθῆς.

— Μὰ ὦς νἀποκοιμηθῶ, πές μου ἕνα παραμύθι.

— Δὲν ξέρω ἄλλα.

— Πές μου δικό σου. Προσπάθησε, Ὀ'Δάλια, νὰ βγάλῃς κανένα ἀπὸ τὸ νοῦ σου.

Εἶχε ξημερώσῃ. Ἡ Ὀ'Δάλια ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Στενοχωρημένη, εἶπε:

— Τότε θὰ σοῦ 'πῶ ἕνα μικρό.

— Μικρὸ καὶ ὡραῖο.

— Μιὰ φορά, ἤρχισεν ἡ Ὀ'Δάλια, ἦταν ἕνας μικρὸς Λευκὸς Ἀρχηγὸς ἄρρωστος. Καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν περιποιῆται ἄλλος ἀπὸ τὴ μαύρη του σκλάβα. Ἡ σκλάβα περιποιεῖτο τὸν κύριόν της μὲ ὅλην της τὴν καρδιά, δὲν κατόρθογεν ὅμως καὶ νὰ τὸν γιατρέψῃ. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν γιάτρευε, ἀφοῦ ποτὲ ὁ κύριός της δὲν τὴν ἄφινε νὰ βγῇ ἔξω γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ τὰ χρειαζούμενα γιατρικά; Μιὰ μέρα λοιπόν, τὴν ὥρα ποῦ ὁ μικρὸς Λευκὸς Ἀρχηγὸς ἐκοιμᾶτο, ἡ σκλάβα ἔφυγε κρυφά, γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ καλὰ γιατρικά...

Ἐδῶ ὁ Τζὰκ τὴν διέκοψε καὶ ἠρώτησε:

«—Ἡ σειρά σας τώρα νὰ ἐργασθῆτε καὶ νὰ μὲ πᾶτε ἐκεῖ ποῦ θέλω!..»
(Σελὶς 150, στ. γ'.)

— Καὶ ἔπρεπε νὰ πάῃ μακρυά;

— Λιγάκι... ὄχι ὅμως πολύ... γιατί περπατοῦσε γρήγορα...

— Ἐξακολούθησε, Ὀ'Δάλια.

— Ἔφυγε λοιπὸν χαρούμενη, γιατί πήγαινε νὰ βρῇ τὰ γιατρικὰ τοῦ ἀγαπημένου της κυρίου...Ἔτρεξε στὸ ποτάμι,μπῆκε στὴ βάρκα, ἔπιασε τὸ κουπί, βγῆκε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος,πέρασε βουνὰ καὶ λαγκάδια, κατέβηκε σὲ ρεμματιές...

— Ὅλ' αὐτὰ ἐνῷ ὁ κύριος της ἐκοιμᾶτο; ἠρώτησεν ὁ Τζὰκ κλείων τὰ βλέφαρα.

— Ναί, ναί...ὅλη τὴν ὥρα ὁ κύριός της ἐκοιμᾶτο.

Καὶ μὲ τὰς λέξεις αὐτάς, ἡ Ὀ'Δάλια ἔκαμε νεῦμα εὐλογίας καὶ ἀποχαιρετισμοῦ πρὸς τὸν κοιμώμενον Τζάκ, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν οἰκίσκον, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ καὶ νὰ τὴν σταματήσῃ κανείς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Θάρρος, Ὀ'Δάλια!..

Μὲ τὲς μύτες τῶν ποδιῶν, ἡ μικρὰ μαύρη διέσχισε τὸν κῆπον, ἐκρύφθη ὀπίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ δάσος. Ἀπὸ ἐκεῖ διηυθύνθη εἰς τὸν ποταμόν. Μόλις ἔφεγγεν ἡ αὐγή. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δένδρα ἐφαίνοντο λάμψεις ὠχραὶ ἀκόμη καὶ λευκαί, ὡς πτέρυγες ἀγγέλων. Ἡ Ὀ'Δάλια ἐπέσπευσε τὸ βῆμα. Δρόμος χαραγμένος δὲν ὑπῆρχε. Πότε ἠναγκάζετο νἀνοίγῃ δρόμον μὲ τὸ μπαστοῦνι τοῦ Τζάκ, καλάμι εὐλύγιστον καὶ στερεόν, πότε διέσχιζε μὲ τὸ σῶμά της τοὺς πυκνοὺς θάμνους, ἐλαφρὰ ὡς ἡ γελεδὼν ὅταν σχίζῃ τὸν ἀέρα. Δύο ὧρας ἐπερπάτησεν ἔτσι μέσα εἰς τὸ δάσος, ὅταν εἶδεν ἔξαφνα ἐμπρός της μεγάλην ἔκτασιν ὕδατος. Ὁ Ὀγκοβὲ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἦτο πλατὺς ὡς θάλασσα. Μόλις διεκρίνετο ἡ ἀντίπεραν ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ. Ἐκύτταξεν, ἠκροάσθη... Σιωπὴ καὶ ἐρημία. Ἐστάθη προσεκτικὴ καὶ εἰς τὸν παραμικρότερον κρότον καὶ εἰς τὴν ἀμυδροτέραν σκιάν. Τίποτε! ἄκρα σιγή, τελεία ἐρημία. Ἐκάθησεν ὥραν πολλὴν εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου περιμένουσα. Καὶ τέλος διέκρινεν, ἐκεῖ, εἰς τὴν μακρυνὴν στροφὴν τοῦ ποταμοῦ, μίαν ἀσύλληπτον σκιάν. Ἡ σκιὰ ἐπροχώρει καὶ ὁλονὲν διεγράφετο καθαρότερα. Ἦτο πιρόγα, τῆς ὁποίας ἐπέβαινον Μαῦροι. Ἡ Ὀ'Δάλια ἔβλεπεν ὅτι ἦσαν πολλοί, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τοὺς μετρήσῃ.

Πῶς νὰ κάμῃ ὥστε νὰ τὴν ἰδοῦν καὶ νὰ τὴν ἀκούσουν; Διότι βέβαια θὰ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ ποταμοῦ... Εἶχε πάρῃ ὅμως μαζί της τὴν σφυρίκτραν τοῦ Τζάκ, μικρὰν σφυρίκτραν μὲ ἦχον ὀξύν. Θὰ ἐσφύριζε καὶ ἔπειτα θὰ τὴν ἔκρυπτε, διὰ νὰ μὴ τῆς τὴν κλέψουν.

Ἡ πιρόγα πλησιάζει. Οἱ ναῦται της κωπηλατοῦν δυνατὰ καὶ φαίνονται βιαστικοί. Θὰ σταματήσουν ἆρά γε διὰ νὰ τὴν πάρουν; Καὶ ἂν οἱ Μαῦροι ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ Παχουμῆδες; Δυστυχία της! Διότι οἱ Παχουμῆδες ποῦ περνοῦν συχνὰ τὸν Ὀγκοβέ, εἶνε ἀνθρωποφάγοι!.. Ἀδιάφορον! Θὰ ἐπήγαινε 'στὴν τύχη. Καὶ ἡ Ὀ'Δάλια ἀναβαίνει εἰς μικρὸν ὕψωμα, τὸ ὁποῖον εἶχε σχηματίσῃ μόνη της σωρεύσασα χῶμα, καὶ ἀρχίζει νὰ σφυρίζῃ.

Τὰ σφυρίγματα εἶνε δυνατὰ καὶ πρέπει νὰ ἠκούσθησαν ἀπὸ τὴν πιρόγαν· διότι δύο-τρία μαῦρα κεφάλια στρέφονται πρὸς τὸ μέρος ὅπου στέκεται ἡ Ὀ'Δάλια. Φαίνεται ὅμως, ὅτι δὲν διακρίνουν καλὰ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ὁ ἀσυνείθιστος ἐκεῖνος ἦχος... Τὸ σῶμα τῆς Ὀ'Δάλιας δὲν διαγράφεται ἀρκετὰ κα-

θαρὰ ἐπάνω εἰς τὴν πρασινάδαν τῆς ὄχθης. Τότε ἐκείνη βγάζει τὸ ἕνα της φόρεμα, τὸ λευκὸν ὕφασμα μὲ τὰ ἄνθη, καὶ τὸ σύει γύρω της ὡς σημαίαν. Τὴν εἶδαν! Διότι ἡ πιρόγα σταματᾷ. Οἱ κωπηλάται τουλάχιστον δὲν κινοῦν πλέον τὰ κουπιά. Ἀναμφιβόλως συσκέπτονται τί νὰ κάμουν. Διότι πότε ξαναπιάνουν τὰ κουπιά, καὶ πότε πάλιν τἀφίνουν· πότε διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των, πότε διὰ νὰ πλησιάσουν πρὸς τὴν Ὀ'Δάλιαν. Τελοσπάντων! δὲν ὑπάρχει πλέον δισταγμός. Ὁ δρόμος τῆς πιρόγας εἶνε σταθερός, κανονικός, συνεχής. Αἱ σκιαὶ καθαρίζονται καὶ διακρίνονται τώρα σώματα καὶ πρόσωπα. Οἱ Μαῦροι εἶνε τέσσαρες. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐντόπιοι, οὔτε ἀπὸ τὰ γειτονικὰ χωρία. Διότι ποτὲ ἡ Ὀ'Δάλια δὲν εἶδε τέτοιους. Τὸ σῶμά των εἶνε ὑψηλότερον, τὰ μέλη των ἰσχυρότερα. Εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων, ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φαίνεται ὅτι τοὺς κυβερνᾷ. Ἔχει ξύλινα βέλη εἰς τὰ μαλλιά του, καὶ τὸ σῶμά του καλύπτει μακρὸν περίζωμα ἀπὸ ψάθαν.

— Θεέ μου! Τί κακοὶ ποῦ φαίνονται καὶ πόσον θυμωμένοι ποῦ ἀναγκάσθηκαν νἀλλάξουν δρόμον!

Τί τοὺς θέλει αὐτὴ ἡ ξένη ποῦ τοὺς σφυρίζει καὶ τοὺς προσκαλεῖ;

Ἡ Ὀ'Δάλια προσπαθεῖ νὰ κάμῃ πρόσωπον γελαστόν, εὐχάριστον, γλυκύ. Θὰ μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ τοὺς θέλξῃ, καὶ ἐννοεῖ νὰ τοῖς πληρώσῃ τὸν φόρον της.

— Ἀφοῦ ἀνεβαίνετε τὸν ποταμό, τοῖς ἐφώναξε, μοῦ κάμνετε τὴ χάρι νὰ μὲ πάρετε μαζί σας;

Δὲν ἐννοοῦν τὴν ξένην αὐτὴν γλῶσσαν! Αὐτὸ μαρτυρεῖ ἓν κίνημα τῶν ὤμων τοῦ μεγάλου καὶ χονδροῦ Μαύρου Ἀρχηγοῦ.

Δείχνει ἡ Ὀ'Δάλια τὸ μέρος ὅπου θέλει νὰ ὑπάγῃ:

— Νά, τῷ λέγει, μὲ νεύματα καὶ μὲ λέξεις· θὰ σοῦ δώσω αὐτὸ τὸ μπαστοῦνι· τὸ χέρι του εἶνε ἀτὸ μέταλλο πολύτιμο· καὶ ἰδὲς τί καμπύλη ποῦ κάμνει χωρὶς νὰ σπάζῃ!

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἐσίμωσε τὴν ἄκραν τῆς εὐλυγίστου ράβδου εἰς τὴν ἐπάργυρον λαβήν της.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔκαμε νεῦμα ἀδιαφορίας.

— Δὲν τοῦ φθάνει! ἐσυλλογίσθη ἡ Ὀ'Δάλια.

— Θὰ σοῦ δώσω ἀκόμη αὐτὰ τὰ φροῦτα καὶ αὐτὰ τὰ ψωμάκια ποῦ τὰ ἔκαμαν Λευκοί· δὲν ἔφαγες ποτέ σου ἔτσι ὡραῖα.

Οἱ Μαῦροι ἐγούρλωσαν τὰ μάτια των μὲ λαιμαργίαν. Εἶχαν ἐξαντληθῇ αἱ προμήθειαί των κ' ἐπεινοῦσαν φοβερά.

— Τί ἄλλο ἀκόμη; ἠρώτησε διὰ νεύματος ὁ Μαῦρος Ἀρχηγός.

Ἡ Ὀ'Δάλια ἐσυλλογίσθη τὸν σουγιά της. Αὐτὸν ὅμως ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ.

— Τί ἄλλο; εἶπε· νά, θὰ μοῦ δώσῃς τὴ θέσι σου στὴν πιρόγα καὶ θὰ κωπηλατῶ ἐγώ, ἐνῷ ἐσὺ θὰ ξεκουράζεσαι.

Ἡ προσφορὰ αὐτὴ εὐχαρίστησε τὸν Ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος ἔκαμε νευμα συγκαταθέσεως. Ἡ πιρόγα ἐπλησίασε μέχρι τῆς ὄχθης. Ἡ Ὀ'Δάλια τοὺς ἔδωσε τὸ καλάθι μὲ τὰ τρόφιμα, ἐπήδησεν ἐλαφρὰ μέσα εἰς τὸ πλοιάριον καὶ προσέφερε τὸ μπαστοῦνί της εἰς τὸν Ἀρχηγόν. Ἔπειτα ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του, παρὰ τὴν πρῴραν, κ' ἔπιασε τὸ κουπί του.

Κωπηλατεῖ δυνατὰ σὰν ἄνδρας. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον οἱ πεινασμένοι Μαῦροι ρίχνονται στὸ φαγητὸν καὶ ἀφίνουν τὰ κουπιά. Ἡ Ὀ'Δάλια κωπηλατεῖ τώρα μόνη. Εἶνε πολὺ κουραστικόν! Ὁ ἥλιος τοξεύει κατὰ τῆς κεφαλῆς της τὰς ἀκτῖνάς του. Οἱ Μαυροι τρώγουν, τὸ καλάθι ἀδειάζει. Ἔπειτα σκύπτουν ἀπὸ τὴν κουπαστήν, παίρνουν μὲ τὰς παλάμας των νερὸ καὶ πίνουν ἀπλήστως. Ἡ Ὀ'Δάλια κωπηλατεῖ μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν, ἀλλὰ δύναμιν δὲν ἔχει πλέον. Τὸ πλοιάριον μόλις κινεῖται... Ἀλλὰ κανεὶς δὲν συλλογίζεται νὰ πιάσῃ κουπί. Καὶ ὅμως, πρὸ ὀλίγου, οἱ Μαῦροι ἐφαίνοντο τόσον βιαστικοί! Τί σημαίνει τάχα αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία;...

Δὲν ἔτρωγαν πλέον, διότι δὲν εἶχαν τί νὰ φάγουν. Ἀλλ' ὡμιλοῦσαν μεταξύ των μὲ ζωηρότητα καὶ ἔξαψιν. Ἐκάμναν συμβούλιον κ' ἐφαίνοντο τελείως σύμφωνοι. Κ' ἐκύτταζαν κάθε τόσον τὴν Ὀ'Δάλιαν μὲ μάτια παράξενα, ποῦ τῆς ἔκαμνον φόβον.

Φόβον;.. Ἄ, ὄχι δά!.. Ἡ Ὀ'Δάλια φόβον;... Ὅταν ἐσυλλογίζετο ὅτι ὁ Τζὰκ ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν πυρετὸν εἰς τὴν ψάθαν του, καὶ ὅτι αὐτὴ ἐπήγαινε διὰ νὰ τοῦ εὕρῃ ἰατρικόν;..

Τὸν ἀναπαρίστα ἐμπρός της, πρὶν νὰ πέσῃ ἄρρωστος, ὅταν ἦτο τόσον εὔρωστος, δυνατός, ἀποφασιστικός, ἀνδρεῖος· ἐνθυμεῖτο τὰς συμβουλάς του, καὶ τὰ λόγια του ἐβομβοῦσαν εἰς ταὐτιά της.

«— Οἱ Παχουμῆδες, τῆς εἶχεν εἰπῆ κάποτε, εἶνε σκληροί, ἀλλὰ περισσότερον δειλοί. Ὁ Παχουμῆς σὲ φοβίζει ἂν δὲν σὲ φοβᾶται, καὶ σὲ κυριεύει ἂν δὲν τὸν κυριεύσῃς ἐσύ. Μὴν ἀποφεύγῃς τὸ βλέμμα του, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ τὸ ἐπιζητῇς. Κύτταζέ τον, ἀτένιζέ τον, κάρφωνέ τον μὲ τὸ βλέμμα σου! Τότε μὴ χάσῃς οὔτε στιγμήν. Αὐτὴ ἡ στιγμὴ εἶνε πολύτιμος. Εἶνε ἡ ὥρα τῆς κατακτήσεως καὶ τῆς νίκης. Ἐπωφελήσου την διὰ νὰ νικήσῃς. Μὲ θάρρος, μὲ ἀφοβίαν, μὲ περιφρόνησιν. Παίρνε τὰ πράγματά του ὡς νὰ ἦσαν ἰδικά σου. Κυρίευσέ τον ὁλόκληρον. Ὅταν ὑποταχθῇ, δεῖξέ του τὴν ἀξίαν σου καὶ τὰ προτερήματά σου. Ἀλλὰ μὴ τοῦ δώσῃς θάρρος ποτέ. Ἄφινε μεγάλην ἀπόστασιν μεταξύ σου καὶ τῶν Παχουμήδων. Ἂς ἀγνοοῦν τὰ ἀπόκρυφα καὶ τὰ μυστήρια τῆς δυνάμεώς σου».

Κ' ἐνῷ ἐσκέπτετο οὕτω, ἤκουε τὴν καταιγίδα μυκωμένην ὀπίσω της, καὶ προῃσθάνετο τὸν κεραυνόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἔπιπτεν ἐπάνω της, ἐὰν αὐτή, ἡ Ὀ'Δάλια, δὲν ἀψηφοῦσε τὸν κεραυνόν!

Ἔξαφνα, ἀποτόμως, ἔπαυσε νὰ κωπηλατῇ, ἐτράβηξεν ἐμπρός της τὸ κουπί, καὶ τὸ ἀκκούμβησεν εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς πιρόγας, ὡς φραγμὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν Μαύρων.

Ἔπειτα ἐσηκώθη, ἐσταύρωσε τὰ χέρια της, καὶ ὡς ἂν τὸ σῶμά της ὅλον ἔγινεν ἔξαφνα ἀπὸ σίδηρον καὶ ὄχι ἀπὸ κρέας, ἐτεντώθη, ἐσκληρύνθη, καὶ μὲ τὸ σθένος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πολλάκις τῆς ἐθαύμασεν ὁ Τζάκ, τότε ποῦ ἡμύνετο κατὰ τῶν Μαύρων τοῦ χωρίου, τοῖς ἐφώναξε:

— Ἡ σειρά σας τώρα νὰ ἐργασθῆτε καὶ νὰ μὲ πᾶτε ἐκεῖ ποῦ θέλω!

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΓΡΥΛΛΟΣ

Ὅταν ἤκουε τὸν γρύλλον νὰ κελαϊδῇ τόσον δυνατά, ἡ μικρὰ Ἀγλαΐα ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο κανένα θηρίον! Δι' αὐτὸ τὴν πρώτην φορὰν ποῦ τὸν εἶδε, κατεξεπλάγη:

— Πῶς γίνεται, εἶπε, ἕνα τόσο μικρὸ ζωΰφιο νὰ βγάζῃ τέτοιες φωνάρες; οὔτε βλέπω εἰς τὸ κεφάλι του κανένα μεγάλο στόμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ βγαίνῃ αὐτὴ ἡ φωνή!

Πολὺ δικαία ἡ ἀπορία τῆς μικρᾶς Ἀγλαΐας. Ἂς μάθῃ ὅμως, ὅτι ὁ ἦχος ποῦ κάμνει ὁ γρύλλος, τὸ τριζόνι, δὲν εἶνε φωνὴ ἐξερχομένη ἀπὸ τὸν λάρυγγά του. Ὁ γρύλλος δὲν εἶνε ψάλτης, ὅπως τὰ πτηνά, ἀλλὰ μᾶλλον μουσικός, ὀργανοπαίκτης, ὡς νὰ ἐλέγαμε *βιολιτζῆς*...Διότι δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τρίβῃ τὰ δύο μεμβρανοειδῆ πτερά του, τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Καὶ ἅμα ἀρχίσῃ τὴν μουσικήν του, τὴν ἐξακολουθεῖ πλέον ὅλην τὴν νύκτα,—διότι τὴν νύκτα μόνον τοῦ ἀρέσει νὰ διασκεδάζῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἂς μάθῃ ἀκομη ἡ μικρὰ Ἀγλαΐα, —καὶ ὅποιος ἄλλος δὲν τὸ ξεύρει,—ὅτι ὑπάρχουν δύο εἴδη γρύλλων: Ὁ *κατοικίδιος γρύλλος*, ὁ ὁποῖος λέγεται ἔτσι διότι μένει εἰς τὰ σπίτια, καὶ εἰς τὰ ζεστότερα μέρη τῶν σπιτιῶν, (π: χ: κοντὰ εἰς τοὺς φούρνους). Καὶ δεύτερον ὁ *ἀγροτικὸς γρύλλος*, ὁ ὁποῖος μένει πάντοτε εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐκτὸς ὅταν... τὸν συλλαμβάνουν τὰ παιδιὰ καὶ τὸν φέρνουν εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ τὸν κλείσουν εἰς τὸ κλουβάκι.

Ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶνε ἀρχαιοτάτη. Τὰ παιδιὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὅπως καὶ τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων, ἀγαποῦσαν νὰ ἐξημερόνουν γρύλλους καὶ νὰ τοὺς ἔχουν κοντά των τὴν νύκτα, εἰς τὰ κλουβάκια, διὰ νἀκούου τὸ ᾄσμα των.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, καὶ προπάντων τῆς Ἑπτανήσου, οἱ χωρικοὶ κάμνουν τὸ *ἐμπόριον* τῶν γρύλλων. Πωλοῦν δηλαδὴ γρύλλους καὶ συγχρόνως κλουβάκια, τὰ ὁποῖα κατασκευάζουν οἱ ἴδιοι ἀπὸ πάτους ξυλίνων κουτιῶν (ὡςεπιτοπλεῖστον αὐτῶν ποῦ βάζουν τὰ *λουμίνια*) καὶ ἀπὸ φουρκέτες. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς τὴν Πορτογαλίαν τὸ ἐμπόριον αὐτὸ ἀκμάζει περισσότερον. Διότι ἐκεῖ τὰ παιδιὰ τρελλαίνονται διὰ τοὺς γρύλλους καὶ δὲν ὑπάρχει σπίτι ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ τὸ κλουβάκι του.

Κ' ἐγώ, ἐνθυμοῦμαι, ὅταν ἤμουν μικρός, μοῦ ἄρεσε νὰ ἔχω γρύλλους. Τοὺς ἔτρεφα μὲ φλοῦδες καρπουζιῶν καὶ πεπονιῶν. Τὴν νύκτα μ' ἐλίκνιζε τὸ ᾄσμά των. Συχνὰ ὅμως τὸ πρωί, ἐξυπνῶν, εὕρισκα εἰς τὸ κλουβάκι τὸ πτῶμα τοῦ γρύλλου μου, τὸ ὁποῖον ἔτρωγαν τὰ μυρμήκια!..

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 114ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως, τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου 1909.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 114ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1909, ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, ὀφείλουν πρῶτον νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Οἱ νέοι Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, τὸν δημοσιευθέντα εἰς τὸ φύλλον 1-2 (Κεφ. Γ'.), παραμένουν οἱ αὐτοί. Βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὑρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 2, § ἀ. β', γ'.)

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ

Τὴν προσεχῆ Πέμπτην, 9 Ἀπριλίου, ὥρᾳ 9 ½ Μ. Μ. θὰ ἑορτασθῇ κατὰ τὰ προαναγγελθέντα εἰς τὸν «Παρνασσὸν» ἡ Τριακονταετηρὶς τῆς «Διαπλάσεως».

Ἡ ἐπὶ τῆς Τριακονταετηρίδος Ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν ἐπιφανεστέρων λογίων τῶν Ἀθηνῶν, καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, λογογράφων, ποιητῶν κτλ. ἐδημοσίευσε τὴν ἑπομένην Ἔκκλησιν:

ΑΠΟ τῆς ἱδρύσεως τοῦ περιοδικοῦ «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» συνεπληρώθη πρὸ μικροῦ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΙΑ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας συνεχῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἐκδοθὲν τὸ περιοδικὸν τοῦτο, διέπλασεν ἤδη δύο γενεάς. Οἱ πρῶτοι του συνδρομηταί, τὰ παιδία καὶ οἱ ἔφηβοι τοῦ 1879, πατέρες σήμερον, ἐγγράφουν εἰς τὴν «Διάπλασιν» τὰ τέκνα των. Αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ γεγονὸς σπανιώτατον, καὶ ἴσως μοναδικὸν εἰς τὰ χρονικὰ τοῦ ἐν Ἑλλάδι περιοδικοῦ τύπου, προσκτᾶται μείζονα ἔτι σημασίαν, ἂν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἡ ἄγουσα τριακονταετίαν «Διάπλασις», ἐκ τῶν ὀλίγων παρ' ἡμῖν περιοδικῶν τὰ ὁποῖα ἐξεπλήρωσαν τὸν προορισμόν των, δὲν ἀπέκαμεν οὐδὲ παρήκμασεν ἐκ τῆς μακρᾶς ἡλικίας καὶ τοῦ δυσκόλου ἀγῶνος, ἀλλ' ἀκμαία εἴπερ ποτε, νεάζουσα, θαρραλέα, ἐξακολουθεῖ αἰσίως κ' ἐπὶ πολὺ ἀκόμη θὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν ὡραῖόν της δρόμον.

Τὸν σταθμὸν αὐτὸν τῆς Τριακονταετίας οἱ κατωτέρω ὑπογεγραμμένοι, πρώην καὶ νῦν συνεργάται, παλαιοὶ συνδρομηταί, φίλοι καὶ θιασῶται τοῦ περιοδικοῦ, ἀπεφασίσαμεν νὰ πανηγυρίσωμεν δημοσίᾳ, διοργανοῦντες τὴν ἁρμόζουσαν φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἑορτήν. Ὁ δὲ ***Φιλολογικὸς Σύλλογος «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ»***, τιμῶν ἐπίσης τὴν «Διάπλασιν», υἱοθέτησε τὴν ἑορτὴν ταύτην καὶ ἀνέλαβε τὴν διεξαγωγήν της.

Σύμφωνον πρὸς τὴν παιδαγωγικὴν ἀποστολὴν τοῦ τιμωμένου περιοδικοῦ ἐκρίναμεν τὸ νὰ χρησιμοποιηθοῦν αἱ ἐκ τῆς ἑσπερίδος εἰσπράξεις ***ὡς χρηματικὸν Βραβεῖον Διαγωνίσματος πρὸς συγγραφὴν καὶ εἰκονογράφησιν ἐθνικοῦ παιδικοῦ διηγήματος ἢ μυθιστορήματος.***

Εὐελπιστοῦμεν ὅτι προθύμως θέλετε τιμήσει διὰ τῆς παρουσίας ὑμῶν τὴν ἑορτήν, τόσον διὰ τὴν πρὸς τὴν ***Διάπλασιν*** ὑπὸ παντὸς Ἕλληνος ὀφειλομένην τιμὴν κ' εὐγνωμοσύνην, ὅσον καὶ διὰ τὸν ὑψηλὸν ἐθνικὸν καὶ φιλολογικὸν σκοπόν, τὸν ὁποῖον θὰ ἐξυπηρετήσῃ ἡ πρὸς τὴν ἑσπερίδα ἡμῶν συνδρομή.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἀπριλίου 1909.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Τιμολέων Α. Ἀργυρόπουλος.—Χαρ. Ἀννινος. — Ἰωάννης Μ. Δαμβέργης. — Πολ. Τ. Δημητρακόπουλος. — Ἴακ. Χ. Δραγάτσης. — Γεώργ. Δροσίνης. — Δημήτριος Κακλαμάνος.—Δ Γρ. Καμπούρογλους.—Ἀριστοτέλης Π. Κουρτίδης. Σπυρ. Π. Λάμπρος.—Νικόλαος Ι. Λάσκαρις.—Ἀντώνιος Σ. Μάτσεσις.—Παῦλος Νιρβάνας. — Γρηγόριος Ξενόπουλος. — Κωστῆς Παλαμᾶς.—Στ. Δ. Παπαφράγκος.—Ἰωάννης Πολέμης.—Ν. Πορφύρας. — Ἀριστομένης Προβελέγγιος.—Ἰωάννης Σ. Σβορῶνος.—Γεώργιος Σουρῆς.—Γεώργιος Κ. Στρατήγης. — Γ. Β. Τσοκόπουλος. — Νικόλαος Ι Χατζιδάκης.—Παντελῆς Χόρν.

Τὸ δὲ Πρόγραμμα τῆς Ἑσπερίδος συνετάχθη ὡς ἑξῆς:

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ (ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ)

Ὁ κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ**: ***Περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς «Διαπλάσεως»***.

Ὁ κ. **ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ**: ***Ἡ Φωνὴ τῶν Κυμάτων*** *(ποίημα)*.

Ὁ κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ**: ***Ἡ λύσις τοῦ πρώτου Αἰνίγματος.***

Ὁ κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ**: ***Ἡ καλή μας «Διάπλασις»*** *(ποίημα)*.

Ὁ κ. **ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ**: ***Κάτι σχετικόν.***

Ὁ κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ**: ***Παιδικαὶ Ἀναμνήσεις*** *(ποίημα)*.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ (ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ)

[Ἀποκλειστικῶς ὑπὸ πρώην ἢ νῦν συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς «Διαπλάσεως»].

Δύο Ἑλληνικὰ Τραγούδια, Ἄσμα ὑπὸ τῆς Δος ΧΡΗΣΤΙΝΗΣ Δ. ΚΟΡΟΜΗΛΑ, ***μὲ συνοδείαν κλειδοκυμβάλου ὑπὸ τοῦ κ.*** Τ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

Θὰ Εἶμαι Ἐγώ! *Μονόλογος, ἀπαγγελία ὑπὸ τῆς Δος* ΜΙΗΛΙΩΣ Γ. ΧΡΥΣΟΥΛΗ.

Τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας, *Μονόλογος, ἀπαγγελία ὑπὸ τοῦ κ.* ΣΠΥΡ. Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ.

Διάφορα ποιήματα ἐκ τῶν τῆς «Διαπλάσεως», *ἀπαγγελία ὑπὸ τοῦ κ.* ΝΑΠ. Δ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΟΥ.

Τὰ ἔξοδα τῆς Δίκης, *παιδικὴ κωμῳδία μονόπρακτος, τὴν ὁποίαν θὰ παίξουν οἱ μικροί:*

ΔΗΜ. ΜΙΧ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ ..... *(Δημητράκης)*
ΑΓΓΕΛΟΣ Ν. Ι ΛΑΣΚΑΡΙΣ ..... *(Ἀντώνης)*
ΔΗΜ. ΜΑΡ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ ..... *(Κωστῆς)*

Ἡ τιμὴ τοῦ Εἰσιτηρίου ὡρίσθη εἰς δρ. 3, καὶ ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως, εἰς δραχμὰς 2.

Πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ φίλους μου στέλλω σήμερον τὸ πρόγραμμα μὲ ἓν εἰσιτήριον. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἔλθουν εἰς τὴν ἑσπερίδα, ἂς τὸ κρατήσουν καὶ ἂς μοῦ στείλουν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου δραχμὰς ***δύο.*** Ἄλλως ἂς μοῦ τὸ ἐπιστρέψουν ἀσφαλῶς μέχρι τῆς προσεχοῦς Τετάρτης.

Ὅσοι θὰ συνοδευθοῦν καὶ ἀπὸ μέλη τῆς οἰκογενείας των, εἰμποροῦν νὰ προμηθευθοῦν ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου ὅσα εἰσιτήρια θέλουν ἀλλὰ πρὸς δραχμὰς ***τρεῖς.*** Διότι δίδραχμον εἰσιτήριον *μόνον ἓν* δικαιοῦται νὰ λάβῃ κάθε συνδρομητής, διὰ τὸν ἑαυτόν του: αὐτὸ ποῦ τοῦ ἔστειλα. Ἐννοεῖται, ὅτι εἰς τὴν θύραν τοῦ Παρνασσοῦ, τὴν ἡμέραν τῆς ἑσπερίδος, μόνον τρίδραχμα εἰσιτήρια θὰ πωλοῦνται. Ὥστε, ἐὰν τυχὸν δὲν λάβῃ κανεὶς ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου τὸ στελλόμενον δίδραχμον, εἰμπορεῖ νἀγοράσῃ ἄλλο μόνον εἰς τὸ Γραφεῖόν μου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Κάρτες, κάρτες, κάρτες! Μ' ἐπλημμύρισαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Καὶ τί ὡραῖες! Οἱ φίλοι μου ἐδιάλεξαν τὰς κομψοτέρας, τὰς πολυτελεστέρας, διὰ νὰ γράψουν τὰς πασχαλινάς των εὐχάς. Χριστὸς Ἀνέστη! Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους ἀπὸ καρδίας, ἂν καὶ δὲν ἀναφέρω τὰ ὀνόματά των διότι εἶνε πάρα πολλοί. Καὶ τοῦ χρόνου.

Πραγματικῶς, *Ἡλιακὴ Ἀκτίς*, εἰς τὰς Καλάμας ἔχω πολλοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας. Θὰ γνωρισθῆτε μετ' ὀλίγον καὶ ἔτσι ἡ διαμονή σου εἰς τὴν ὡραίαν πόλιν θὰ σοῦ εἶνε ἀκόμη πλέον εὐχάριστος.

Ἡ φίλη μου *Ἰονιὰς* ὑπεραγαπᾷ... τὸ ἀτμόπλοιον «Ἀθηνᾶ». Καὶ ξεύρετε διατί; Διότι—μοῦ γράφει—«αὐτὸ μοῦ φέρνει πάντοτε τὸ ἀγαπητόν μου φυλλάδιόν σου, καὶ τὸ περιμένω ὅπως οἱ Ἑβραῖοι τὸν Μεσσίαν».

Ὁ «Κοσμοκράτωρ», *Ζακυνθινὲ Πανσέ*, εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ὀλίγον βαρὺς διὰ τὴν ἡλικίαν σου. Τὸ ὄνομα ποῦ ζητεῖς δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ τὸ φανερώσω, χωρὶς τὴν ἄδειαν τῆς φίλης μας. Ζητησέ της το διὰ Μικρᾶς Ἀγγελίας.

Ὅλαι σου αἱ ἀπορίαι, *Ἀνακρέων*, λύονται ἂν διαβάσῃς μὲ προσοχὴν τὸν κανονισμὸν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν ποῦ ἐτυπώθη εἰς τὸ 1-2ον φύλλον, σελὶς 11. Ἐκεῖ θὰ ἰδῇς ὅτι ὁ ἀριθ. εἶνε διὰ νἀριθμῇς σὺ τὰ τετράδια ποῦ θὰ *λαμβάνῃς* ἀπὸ τοὺς ἄλλους· ἑπομένως εἰς ὅσα *στέλλεις*, δὲν πρέπει νὰ γράφῃς ἀριθμόν.

Ὡραιοτάτη πάλιν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἔλαφε τῆς Αἰγύπτου*. Ἐκεῖναι μάλιστα αἱ ἐντυπώσεις τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας, ὅταν ἐκαθόσουν 'στὰ γόνατα τοῦ μπαμπᾶ καὶ κουβεντιάζατε μὲ τὸ φεγγάρι, μὲ κατεγοήτευσαν. Φίλησέ μου τὸν Ἀντωνάκη.

Ἀπολεσθεῖσα Ἐλπίς, συνδρομητὰς ἔχω ἐν ὅλῳ περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας. Ἐννοεῖς ὅμως ὅτι μὲ τὰδέλφια των ποῦ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς μεγαλόνει πολύ. Βάλε τώρα καὶ τοὺς ἁπλοῦς ἀναγνώστας, καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ποῦ διαβάζεις τώρα, τὴν διαβάζουν συγχρόνως τριάντα χιλιάδες Ἑλληνόπουλα τὸ ὀλιγώτερον! Εἶσαι εὐχαριστημένη;

Παπαρούνα, ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σας εἰς Καισαριανὴν μὲ κατενθουσίασε. Ναί, ἡ Βουλὴ ἐψήφισε 500 δραχμὰς ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως. Τὸ ποσὸν βεβαίως εἶνε πολὺ μικρόν, ἀλλ' ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖς, ἀποτελεῖ ἀκόμη μίαν ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας προσφέρει τὸ περιοδικόν μας.

Μυροβόλον Ἴον καὶ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχίς*, πόσον μ' εὐχαρίστησεν ἡ κοινὴ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐγράψατε ἀπὸ τὴν ἐξοχήν. Σᾶς εὐχαριστῶ ποῦ μ' ἐνθυμεῖσθε ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεσθε.

Πριγκίπισσα τῆς Σικίνου, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν. Ἀλλὰ τρία ἔτη συνδρομήτριά μου καὶ τώρα μόλις νὰ μοῦ γράψῃς διὰ πρώτην φοράν; Ἂς ἐλπίσω τουλάχιστον ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃς τακτικά. Κάποιον ἀπὸ τὰ Π. Πνεύματα θὰ σοῦ δημοσιεύσω.

Αἰγυπτία Ἀριστοκρᾶτις, δὲν πιστεύω νὰ ἔκαμες κανένα σφάλμα. Ἀπεναντίας ἦτο καθῆκόν σου νὰ μαρτυρήσῃς εἰς τὴν Διευθύντριαν τὴν κόρην ἐκείνην ἀφοῦ ἐπανειλημμένως ἔκαμε κάτι κακόν. Ἔγινες αἰτία νὰ τιμωρηθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ διορθωθῇ. Τὸ καθῆκον εἶνε κάποτε σκληρόν, πάντοτε ὅμως εἶνε καθῆκον! —Ναί, καὶ αἱ δύο ἀπαντήσεις εἶνε διὰ σέ.

Ὡραία ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Πνοὴ Ψυχορραγοῦντος Ἀγγέλου* (ποῦ μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν τὴν εἶδα κατ' αὐτὰς καὶ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου.) *Κυκλαμιά*, *Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός*, *Τῆς Λευτεριᾶς τ' Ἀγέρι*, *Ἠχὼ τῆς Λίμνης*, *Ρήγας ὁ Φερραῖος* καὶ *Δοὺξ τῆς Σπάρτης*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Μικρὸς Κωπηλάτης*, α. (Ν. Ε.) *Πριγκήπισσα τοῦ Βυζαντίου*, κ. (Ε. Χ.) *Ἱερὸς Ἀγών*, α. (!—;—!) *Κόκκινη Παπαρούνα*, κ. (;) *Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος*, α. (+—×.), *Ἐξόριστος Βασιλιᾶς*, α. (Α. Σ.) *Ἀγριολούλουδο*, κ. (..!) *Πρωϊνὴ Αὔρα*, α. (Ν. Κ).

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: *Φιλότεχνη Κόρη* κ. *Ἑλληνικὴ Φιλολογία*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Ἰονιὰς* (0) μὲ *Ἄπτερον Νίκην*, *Εἶμαι Ζακυνθία* καὶ «21»· — ἡ *Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις* (0) μὲ *Ἁρμονίαν τοῦ Ἀπείρου*, *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον*, *Ὕμνον τῆς Κρήτης*, *Νάρκην*, *Κότινον*, *Ἐθνομάρτυρα*· — ὁ *Ἀγιάννης* (0) μὲ *Γέρον τοῦ Μωρηᾶ*· — ἡ *Ἐλαφὸς τῆς Αἰγύπτου* (0) μὲ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Διαπριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Ἰωάνναν Δ' Ἄρκ*, *Πεταλοῦδαν τοῦ Ἀγροῦ* — *Τῆς Λευτεριᾶς τ' ἀγέρι* (0) μὲ *Πονεμένον Διαβάτην*, *Πατρινὸ Σπουργίτι*, *Ἀνθοῦσαν Ἐλαίαν*· ἡ *Ἑλληνικὴ Φιλολογία* (0) μὲ *Τραλλιανὴν Ἠχώ*, *Ἰδανικὴν Μορφήν*, *Ἄκρον Ὑποδούλου Ἕλληνος*· — τὸ *Ἀγριολούλουδο* (0) μὲ *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Ταπεινὸν Κύριον*, *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας*** (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) ***Λουκῆν Λάραν*** (αἱ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικά· ναί, καὶ ἐφέτος θὰ προκηρύξω διαγωνισμὸν φωτογραφίας·) ***Ξεπεσμένον Λόρδον*** (εὐχαριστῶ πολύ·) ***Φιλότεχνον Κόρην*** (ἔλαβα· εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως διὰ τὰ συγχαρητήρια·) ***Γερ. Ε. Μαλ.*** (ἐλήφθη·) ***Ν. Ε. Κ.*** (ὡραῖον· ἐδήλωσα ὅμως ὅτι ἔργα συνδρομητῶν μου δὲν δημοσιεύω·) ***Τερπνὴν Ἀοιδὸν*** (περιμένω νεώτερα·) ***Παγοδρόμον*** (μερικὰ θὰ δημοσιευθοῦν·) ***Ν. Ε. Κομν.*** (εὐχαριστῶ·) ***Ἀνδριάντα Παλαιολόγου*** (βεβαίως, διὰ νὰ μοῦ γράψῃς δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃς νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς κάτι «σπουδαῖον»·) ***Ἀφρόεσσαν Θάλασσαν*** (ἔτσι νὰ γράφεσαι, διότι ἔτσι σοῦ ἐνεκρίθη τὸ ψευδώνυμον·) ***Ὀνειροπόλον Κρῆτα*** (ἔστειλα·) ***Μικρὸν Κοπηλάτην*** (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· ὅλοι σὲ ἀσπάζονται·) ***Λάτρην τῶν Πατρίων*** (ὁ ἀριθμός σου εἶνε 890·) ***Φίλην τῶν Ζῴων*** (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὡραίας εὐχάς·) ***Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν*** (ἔχε ὑπομονήν, θὰ λάβῃς·) ***Κόρην*** (στεῖλε καλλίτερα τὴν παραγγελίαν σου πρὸς τὸν ἴδιον: ὁδὸς Ἀναγνωστοπούλου 21·) ***Πιπίναν Γ. Α.*** (ἐχάρηκα ποῦ ἔγινε καλὰ τὸ ἐξαδελφάκι·) ***Γλυκοχάραμα*** (ἔστειλα·) ***Ἀτοιγγανοπούλαν*** (τὰ ἴδια τὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα σοῦ ἔστειλα, σὲ πληροφοροῦν· διὰ τὰ λοιπά, ἰδὲ τὸν ὁδηγόν·) ***Θ. Κ. Λυκ.*** (εὖγε διὰ τὰ βραβεῖα τῶν Ἀγώνων· καὶ εἰς ἀνώτερα!) ***Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθεριᾶς*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *2 Απριλίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: *ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 21 Ἀπριλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 2 Μαΐου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 19 Μαΐου.*

(Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.)

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τάνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου ἀρχίζει ὁ νέος 114ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

194. Λεξίγριφος.

Ἄκουσε τὴ συμβουλή μου
Γιὰ νὰ μ' εὕρῃς, φίλε λῦτα:
Εἰς τὰ χημικὰ στοιχεῖα
Τὄνομά μου ἀναζήτα·
Μ' ἂν δὲν εἰμπορῇ νὰ μ' εὕρῃ
Τὸ σοφό σου τὸ κεφάλι,
Βάλε φῶς κοντὰ σὲ χρῆμα
Ποῦ ὁ πολίτης καταβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Ι. Κυριακίδου

195. Συλλαβόγριφος

Σίμωσε κοντὰ σὲ γράμμα
Μικρὰ νῆσος, κ' ἐν τῷ ἅμα
Ἔγινε γνωστὸν φυτόν,
Ποῦ θὰ εὕρῃς στὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροβεσπιέρου

196. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πτωχός, ἀπέναντρος,—
Ἓν γράμμα μου ἂν σβύσῃς,
Πρόσεξε μὴ τὰ φύλλα μου
Παράπολυ κινήσῃς...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Ἕλληνος

197. Αἴνιγμα.

Ἀρχαῖος φιλόσοφος
Τὸ ἀρσενικόν μου·
Φονεύει, στρέφεται,
Τὸ θηλυκόν μου,

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης

198. Τρίγωνον.

* * * * * * = Μικρὸς ἰχθύς.
* * * * * = Ἀρχαῖος Βασιλόπαις.
* * * * = Ἀρχαῖος Θεός.
* * * = Μέλος τοῦ προσώπου.
* * = Κλωστή.
* = Σύμφωνον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ἐνδυμασίας

199—201. Συμπλήρωσις Φράσεων.

1) Ὠς — ἡ — ἂν — νοῦς —.
2) Ἀρχῆς — ἴσθι — ἄξιος.
3) Πολλὰ — ἀβουλίᾳ —.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλένης Σ. Βασιλείου

202. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Δικτυωτοῦ.

Ἀνταλλάσσων ἕνα γράμμα εἰς τὰς κατωτέρω [λέξεις
Δι' ἑνὸς ἄλλου συμφώνου, πάντοτε δὲ τοῦ αὐτοῦ
Σχηματίζεις ἄλλας τόσας, ὥστε μὲ αὐτὰς νὰ [πλέξῃς
Εὐκολώτατα τὸ πλέγμα τοῦ κοινοῦ Δικτυωτοῦ.

Ἄπειρος, νάτριον, τραυλός, πνεῦσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Εὐρώτα

203. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαίαν καὶ ὀχυρὰν ἑλληνικὴν πόλιν, τὰ δὲ δεύτερα διάσημον Ρωμαῖον ῥήτορα:

1, Σύζυγος βασιλέως τῆς Τροίας· 2, Μέγας φυσιοδίφης, βοτανικός· 3, Μικρὰ λέμβος· 4, Μάντις ἀρχαῖος διάσημος· 5, Μοῦσα· 6, Χώρα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας περιλήπτος· 7, Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης καὶ τῆς Διαπλάσεως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἕλληνος

204. Φωνηεντόλιπον.

* - πης - ππης - * - ζγς - ζγς.

Ἐστάλη ὑπὸ Κικέρωνος τοῦ Ρωμαίου

205. Γρῖφος.

πᾶσι

πᾶσι Θ πᾶσι
Θ Θ
πᾶσι Θ Ι Θ πᾶσι
Θ Θ
πᾶσι Θ : : Θ πᾶσι
Θ Θ
πᾶσι Θ πᾶσι

πᾶσι

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀργικεραύνου Διός

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Σπῦρος Σ. Σολομωνίδης, ἐφημερὶς «Ἀμάλθεια», Σμύρνη (Τουρκία). *(Θ.189)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Εὐστράτ. Δημητρόπουλον, poste restante, Πειραιᾶ. *(Θ,190)*

Ἑλληνικὴ Καρδία, πῶς νὰ ταράξω τοὺς κύκλους καὶ νὰ πατήσω μάλιστα ἀγκυνάρες!!! Ἀφοῦ ἡ σκιὰ τοῦ 42 εὑρίσκεται εἰς τό...;;; καὶ θὰ εὑρίσκεται ἐνόσῳ εἶμαι ἐγώ. Βεβαίως ὁ καιρὸς ἐπιδρᾷ εἰς τὰς εὐγενεῖς ὑπάρξεις.—***Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.*** *(Θ,191)*

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ***Πανελληνίου Ἰωνικοῦ Συλλόγου*** Σμύρνης ἐξελέγησαν: Πρόεδρος, Β. Στύλογλου, Ἀντιπρόεδροι, Ἀσπασία Τσιτσεκλῆ, Ἀλεξάνδρα Εὐαγγελινίδου, Ταμίας, Ἀριστη Νικολαΐδου, Γραμματεύς, Εὐρυσθένης Τριανταφυλλίδης, Σύμβουλοι, Νεκταρίνη Φόρου, Ὑπατία Τσιτσεκλῆ, Θεόδωρος Φόρος. *(Θ, 192)*

Ἀγοράζονται γραμματόσημα. Ἔμποροι καὶ μεσῖται ἀποκλείονται. Πληροφορίαι Γραφεῖα. «Ἑστίας» 3-4 μ. μ, *(Θ, 193)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ετησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος *Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἀπριλίου 1909* *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 19*

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' *(Συνέχεια).*

Ἔμενε λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις ὅτι τὸ αὐτοκίνητον μετεβλήθη εἰς πλοῖον ἢ εἰς ὑποβρύχιον. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους, ὁ κυβερνήτης καὶ οἱ ἄνδρες του ἠδυνήθησαν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Ἐρίαν, ἀόρατοι χωρὶς νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ κανείς.

Καὶ τώρα, ἐὰν ὁ *Τρόμος* εἶχεν ἤδη ἐγκαταλείψῃ τὸν ὅρμον, ἢ ἐὰν μᾶς διέφευγε καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἐπεχειροῦμεν νὰ τὸν συλλάβωμεν, ἡ ὑπόθεσίς μας ἦτο χαμένη;... Δὲν γνωρίζω. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἐπιτυχία ἦτο ἀμφίβολος.

Δὲν ἠγνόουν, ὅτι δύο καταδρομικὰ εὑρίσκοντο ὁλονὲν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Μπούφφαλου, εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς Ἐρίας. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐξ Οὐασιγκτῶνος, ὁ κ. Οὐάρδ μὲ εἶχεν εἰδοποιήσει περὶ τῆς παρουσίας των. Ἓν τηλεγράφημα πρὸς τοὺς κυβερνήτας τῶν καταδρομικῶν τούτων θὰ ἤρκει, διὰ νὰ καταδιώξουν, ἐν ἀνάγκῃ, τὸν *Τρόμον*. Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸν ἔφθαναν μὲ τὴν ταχύτητα ποῦ εἶχε; Καὶ ἂν μετεβάλλετο αἴφνης εἰς ὑποβρύχιον, πῶς θὰ τὸν προσέβαλλον ὑπὸ τὰ ὕδατα τῆς Ἐρίας, ὅπου θὰ ἐζήτει καταφύγιον; Ὁ Ἀρθοῦρος Οὐέλλς ἦτο σύμφωνος ὅτι, εἰς τὸν ἄνισον τοῦτον ἀγῶνα, ἡ νίκη δὲν θὰ ἦτο ὑπὲρ τῶν καταδρομικῶν. Ὥστε ἐὰν τὴν ἐρχομένην νύκτα ἀπετυγχάνομεν, ἡ ἐκστρατεία μας ὁλόκληρος θὰ ἐναυάγει!

Ὁ Οὐέλλς μοὶ εἶχεν εἴπῃ, ὅτι ὁ ὅρμος Μπλὰκ-Ρὼκ ὀλίγον ἐσυχνάζετο. Ἡ ὁδὸς μάλιστα ἡ ὁποία ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸ Τολέδον εἰς τὴν Χάρλην, εἰςχωρεῖ εἰς τὰ ἐνδότερα, ὥστε ἡ ἀμαξά μας, φθάνουσα παρὰ τὸν ὅρμον, δὲν θὰ ἦτο ὁρατὴ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς. Ἐκεῖ θὰ ἦτο εὔκολον νὰ πλησιάσῃ, κρυπτομένη ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δασυλλίου, οἱ δὲ σύντροφοί μου κ' ἐγώ, ἅμα ἐνύκτονε, θὰ ἐτοποθετούμεθα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δασυλλίου, τὸ πρὸς τὴν Ἐρίαν, καὶ ἀθέατοι θὰ ἠδυνάμεθα νὰ παρακολουθῶμεν ἐκεῖθεν τὰ συμβαίνοντα ἐντὸς τοῦ ὅρμου.

«Ἡ ἄμμος τῆς ἀκτῆς τρίζει ὑπὸ τοὺς πόδας μας...»
(Σελὶς 154, στ. β'.)

Ἄλλως τε ὁ Οὐέλλς τὸν ἐγνώριζε καλὰ αὐτὸν τὸν ὅρμον. Ἐπανειλημμένως τὸν εἶχεν ἐπισκεφθῆ κατὰ τὴν ἐν Τολέδῳ διαμονήν του. Περικυκλωμένος ἀπὸ ἀποκρήμνους, σχεδὸν καθέτους βράχους, τοὺς ὁποίους πλήττουν τὰ ὕδατα τῆς λίμνης, ἔχει βάθος τριάκοντα ποδῶν καθ' ὅλην του τὴν περίμετρον. Ὁ *Τρόμος* ἠδύνατο ἄρα, εἴτε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, εἴτε ὑποβρυχίως πλέων, νὰ προσεγγίζῃ τὴν βραχώδη ἀκτήν, ἡ ὁποία, εἰς δύο τρία μέρη ἦτο ἀνοικτή, συνεχομένη πρὸς ἀμμώδη παραλίαν, ἡ ὁποία ἐξετείνετο μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ δασυλλίου, εἰς μῆκος διακοσίων ἕως τριακοσίων ποδῶν.

Ἦτο ἡ ἑβδόμη ἑσπερινή, ὅταν ἡ ἄμαξά μας, μετὰ σταθμὸν περὶ τὰ μέσα τοῦ δρόμου, ἔφθασεν εἰς τὸ δάσος. Ἐφεγγεν ἀκόμη ἀρκετά, καὶ ἑπομένως δὲν ἠδυνάμεθα νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὸν ὅρμον ἀθέατοι, ἔστω καὶ βαδίζοντες ὑπὸ τὰ δένδρα. Ἐὰν μᾶς ἔβλεπαν, ἐὰν τὸ ὑποβρύχιον εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν θέσιν του, εὐκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ τραπῇ εἰς φυγήν, — ἐπὶ τῇ ὑποθέσει πάντοτε ὅτι ἡ ἐπισκευή του εἶχε τελειώσει.

— Ἐδῶ θὰ σταθμεύσωμεν; ἠρώτησα τὸν Οὐέλλς, ὅταν ἡ ἄμαξα ἐστάθη παρὰ τὰ πρῶτα δένδρα τοῦ δάσους.

— Ὄχι, κύριε Στρόκ, μοὶ ἀπεκρίθη. Καλλίτερον εἶνε νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὰ ἐνδότερα. Ἔτσι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἴδῃ κανείς...

— Ἡ ἄμαξα εἰμπορεῖ νὰ κυκλοφορήσῃ κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ δένδρα;